

DE TIEN VERLOREN STAMMEN ... GEVONDEN!

GELOOFSVERWACHTING

voor de Tien Verloren Stammen

beschreven door

P. G. Josselin

**Hervormd predikant te Veghel
1743**

De Gevonden Stammen

Publicaties bijeengebracht

door

Willem Westerbeke

**STICHTING DE GIHONBRON
MIDDELBURG**

Tweede versie 2013

INHOUD

Voorwoord

Hoofdstuk 1

Geloofsverwachting van een gereformeerd theoloog voor de Tien Verloren Stammen, door P.G. Josselin

Hoofdstuk 2

Bijbels overzicht

1. De 12 stammen van Israël
2. Tien Verloren Stammen
3. Bijbelse verwachting van herstel voor 10 stammen
4. Verwachting volgens oude theologen
5. Verwachting in de Talmoed en in de traditie

Hoofdstuk 3

Gevonden stammen

1. Beta Israël van Ethiopië; van de stam van Dan
2. Perzische Joden; Efraïm, Dan, Zebulon, Aser en Naftali
Joden in Arabië; Ruben, Gad en Manasse
3. De Bene Ephraim uit Zuid-India.
4. Bene (=zonen) van Israël van Zuid-Azië; Efraïm
5. Pathanen; Ruben, Simon, Aser, Levi, Naftali, Gad, Jozef; Benjamin
6. Sjinloeng Joden, Birma; Manasse
7. Joden in China; Abraham
8. Bnei Menashe van India; Manasse
9. Lepcha's in Bengalen en Nepal
10. Bukharian Joden van Centraal-Azië; Naftali en Issasar
11. Igbo Joden van Afrika; Naftali, Manasse, Levi, Zebulon, Gad
12. Lemba bevolking van Afrika
13. Zuid Amerika. Inca-Joden uit Peru; Mozes
14. Joden in Mexico
15. Maori's in Nieuw-Zeeland; Efraïm
16. Het Huis van Israël in Ghana, Kenia
17. Samaritanen; Efraïm en Manasse
18. 'De verloren Joden' van Palestina. Palestijnen zijn voor 90% Joden
19. Opzienbarende ontdekking: Druzen vormden de stam van Zebulon

Hoofdstuk 4

Theorieën die thans in onderzoek zijn.

1. Theorieën over de Scythen / de Kimbren
2. Geschiedenis van de Joodse gebruiken in Japan
3. Zijn de Ieren en Kelten van Joodse afkomst?
4. Enkele Joden onder de eerste bewoners van Amerika
5. Diverse andere bevolkingsgroepen

HOOFDSTUK 5 STATISTIEKEN

VOORWOORD

“*Al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, van daar zal u de Heere uw God vergaderen uit al de volken, en van daar zal Hij u nemen.*” Deuteronomium 30: 4. Mozes beschrijft in Deuteronomium 29 de toekomstige afval van het volk van Israël wanneer zij in het land Kanaän zullen wonen. Vervolgens voorzegt Mozes de langdurige en zware straffen die al de stammen zullen ondergaan. Ze zullen verjaagd en verstrooid worden over de hele wereld. Maar daar blijft het niet bij. Mozes voorzegt ook de terugkeer naar hun land na een lange periode van verbanning. Wie komen terug? Deuteronomium 29 geeft het antwoord: *gans Israël*, vers 2; *alle man van Israël*, vers 10; *al de stammen Israëls*, vers 21.

In de 20e eeuw is de wereld getuige geweest van de terugkeer van een aantal Joden vanuit alle werelddelen. Joden zijn afkomstig uit de stam van Juda, waaronder ook een deel van de stam van Benjamin gerekend wordt na de Babylonische gevangenschap. Ook behoren tot hen een aantal afstammelingen van Levi, de priester- en Levieten stam. Het grote wonder van de terugkeer wordt voornamelijk gezien in de stichting van de Staat Israël in 1948 en de verovering van Jeruzalem in 1967. Het grote belang hiervan drong langzaam tot de kerken in de wereld door.

Nu ontwikkelt zich een nieuw WERELDWONDER: de terugkeer van de *10 Verloren Stammen*. Er kwam onder het Jodendom een beperkt onderzoek op gang naar de Verloren Stammen, sinds 1948 en vooral vanaf 1967. Na de val van het communisme in 1989 waren wij getuige van de eerste grootte ‘operatie Mozes’. Dat hield in dat de *Falasha’s*, dat zijn Ethiopische Joden naar Israël werden gebracht in 1991. Deze zijn afstammeling van de stam Dan, die oudtijds gevestigd was in het zuidwesten van het land Israël.

Langzamerhand begon er een heroriëntatie te leven onder de Verloren Stammen, in hoever zij natuurlijke afstammelingen waren van het volk Israël en welke overeenkomsten er leefden tussen hun godsdienst en de Joodse godsdienst van de Thora, het Oude Testament. Dit is verrassend voor ieder die er van hoorde en er serieus in meeleeft. Een van de merkwaardigste feiten is ongetwijfeld de ontdekking dat de *Pathanen* afstammelingen zijn van de 10 Verloren Stammen. De Pathanen zijn een bevolkingsgroep van circa 15 miljoen mensen die overwegend leven in Afghanistan en Pakistan.

Onder de oude theologen in Europa is er wel aandacht gegeven aan de toekomstige terugkeer van de Joden uit de stam van Juda, maar aan de 10 Verloren Stammen werd minder aandacht besteed. Men ging er vanuit dat zij verloren waren onder het rechtvaardig oordeel van God en nooit meer als herkenbaar volk zouden openbaar worden. Velen concludeerden dat er een overblijfsel van de 10 Verloren Stammen in Juda was opgegaan, zoals blijkt uit Anna, die uit de stam van Aser was en Paulus uit de stam van Benjamin. Hoewel dit een vast feit is, blijft de vraag open: *waar en wie zijn de 10 Verloren Stammen?* Een verklaring dat zij opgegaan zijn in het volk van Juda miskend in feite de beloften die er liggen voor deze Stammen en is daarom bewust of onbewust een verloochening van de toezegging en de trouw van God. Wij moeten hier niet overheen leven. Het minimaliseren van Goddelijke beloften en onvervulde profetie is een veel grotere zonde dan wij gewoonlijk gevoelen. Het doet Christus en Zijn Geest smaadheid aan.

Onder de theologen van de nadere Reformatie waren er gelukkig ook die de verwachting bleven koesteren, dat de Heere Zelf de 10 Verloren Stammen op Zijn tijd aan het licht zou brengen. Dat deze geloofsverwachting op de Heilige Schrift gegrond blijkt te zijn, daarvan zijn wij nu de levende getuigen. Is dit geen Wereldwonder?

En toch, ... hoe weinig wordt er acht geslagen op deze tekenen der tijden? Hoe weinige zijn er die gelovig werkzaam zijn in het gebed met de onvervulde profetie! Hoe weinige genieten dus ook de troost er uit dat de Heere een trouw Verbondsgod is. De Heere heeft hun terugkeer tot hun land als een onderpand gemaakt van de vervulling van Zijn belofte dat zij zich zouden bekeren tot hun God en Messias Jezus Christus.

Omdat deze praktikale zaken bij onze Geloofsleer behoren is het zo nodig om het ernstig te behartigen. Deze geloofsverwachting heeft dominee P. G. Josselin in 1743 beschreven in een brief aan dominee J. Mobachius. Om deze verwachting en de begonnen vervulling serieus op te merken is deze brochure samengesteld.

Er is over de tegenwoordige ontwikkeling en heroriëntatie van de 10 Verloren Stammen zoveel geschreven en gepubliceerd in de Engelse en Hebreeuwse taal - en gedeeltelijk op Internet geplaatst - dat het niet nodig is om uitvoerige documentatie te verstrekken. Die wil kan het zelf opzoeken.

Toen de Heere Jezus op aarde kwam en Zijn ambtelijk werk begon, was Zijn eerste werk om de Verloren Schapen van het huis Israëls op te zoeken, als eerstelingen van de volle oogst. Nadat Hij dit Persoonlijk had gedaan stortte Hij Zijn Heilige Geest uit tot bekering van Zijn volk uit Israël en de heidenwereld.

Laten wij hopen en bidden, dat Hij ook nu Zijn werk zal voortzetten en voltooien door Zijn Geest. Eerst het verzamelen van Zijn volk tot één natie, onder één regering, en daarna de milde uitstorting van Zijn Geest over de Joodse natie en wereldwijd over het hele Jodendom. Want wij kunnen niet verwachten dat allen binnen de grenzen van het Beloofde Land gaan wonen. Zo zal vervuld worden wat Paulus heeft geprofeteerd door dezelfde Geest op de grondslag van de Profetische Geschriften, in Romeinen 11: 11, 12. *Zo zeg ik dan: Hebben zij gestruikeld, opdat zij vallen zouden? Dat zij verre; maar door hun val is de zaligheid den heidenen geworden, om hen tot jaloersheid te verwekken. En indien hun val de rijkdom is der wereld, en hun vermindering de rijkdom der heidenen, hoeveel te meer hun volheid!*

Middelburg, 18 mei 2010.

Willem Westerbeke.

**Geloofsverwachting van een gereformeerd theoloog voor de Tien Verloren
Stammen, door P.G. Josselin**

De onderstaande verhandeling is gedrukt in het boek van J. Mobachius: *De lang gewenste en vast aanstaande Beking van het volk der Joden, nevens de wijzen van dien, verklaart uit Jeremia 31*, verrijkt met aanmerkingen en noten. Utrecht, 1746. Mobachius was predikant in 's Hertogenbosch. Zijn collega ds. Josselin uit Veghel bezocht hem aan huis, waar een gesprek plaats vond over de *10 Verloren Stammen*. Ds. Josselin vond dit vraagstuk zo belangrijk dat hij er een uitvoerige brief over schreef. Mobachius vond deze brief zo nuttig dat hij de brief in zijn geheel op liet nemen in zijn Verklaring over Jeremia 31. Onderstaande brief is circa de helft van het geheel.

Wel-Eerwaarde, veel Geleerde Heer!

Mijnheer!

Ter voldoening aan mijn woord laatst door mij gepasseerd, - als ik de eer had ten uwen huize te wezen,- om namelijk, bij geschrift mijn gedachten en die van geleerde mannen, nopens de nog aanstaande beking der Joden, in het laatste der dagen, met *insluiting van de 10 Stammen*, daarvoor ik mij, als we over dat punt spraken, verklaart had nader op te geven; zo heb de eer hiervan nader en bij herhaling hier te zeggen:

Dat dezelve beking der Joden, en wel zó dat ik er de 10 stammen ook insluit, bij mij vast staat, om redenen daarna te geven. Gelijk dezelve mede zowel als ten opzichte van de eerstgenoemde, zo ik vermoed, bij U Weled. ook voor zeker gesteld wordt. Maar of nu al de Geslachten van die ganse Natie van Juda én van Israël, tot dat geluk komen zullen, gelijk schijnt uit Jeremia 31 dat ik (zo ik mij niet geheel bedrieg) meen U Wel Ed. ook in passant te hebben horen aanhalen, zie Jer. 3:14 vergeleken met vers 11. Dit is een wat teerder materie om het zo vast te bepalen. Waarom mogelijk *Groenewegen* die opzettelijk en geleerd (zie aldaar bladzij 7 en 8) de twee eerste stukken betoogd heeft in een werkje in 8vo, anno 1677, uitgegeven onder de titel: *De verlossing Israëls uit Sion, of de gewenste beking der Joden*, enzovoort., zich daarover niet eens uitlaat; of om beter te zeggen, er geheel van zwijgt, zoals de meeste schrijvers ook doen. Dat ik raadzamer hier ook doen zou, doch waar ik onder de uitwerking van mijn onderwerp, wat meer licht daartoe gekregen. Hetgeen ik hoop U Weledele daarin ook enig genoeg mee te kunnen geven.

Alleen geef ik hier vooraf bij provisie, zedig in bedenking of die uitdrukking van *alle geslachten* (omdat een *geslacht* wel eens voor Stammen genomen wordt, zoals blijkt uit Mattheüs 19: 28; Handelingen 26: 7 en Openbaring 7: 4; 21: 12) wel zó strikt moet genomen worden? En of het niet genoeg is dezelfde op te vatten als bedoeld van ál de stammen, niet één uitgezonderd, van het huis Israëls. Dit is een benaming die ook gemeen is in beide Testamenten. Hoever zij zich ook anders voorheen en ná de bekende scheuring van elkaar verschillend gehouden hebben of zelfs in de godsdienst mochten verschilt hebben. En hoe wijd en zijd anders ook door Gods rechtvaardig

oordeel, wegens hun menigvuldige en hoogklimmende zonden, zij van elkander verspreid en onder de volkeren in al de werelddelen verstrooit zijn.

Immers komt het, mijns inziens, er niet eens op aan of de onderscheiden geslachten onderkend worden en ook blijven zouden bij de mensen. Want dat is iets hetgeen meer vleselijk of aards is en zijn opzicht heeft op de erkenning van elkaar als bloedvrienden of -magen en op de erfenis of op het erfrecht op de tijdelijke goederen met betrekking op het land Kanaän (gelijk U Wel Ed. wel bewust is). Hetwelk alsdan in geen consideratie moet komen, maar wel het tegendeel. Zoals dit natuurlijk vloeien moet uit het gevoelen van zulken, die menen dat zij in dit hun Land niet zullen wederkeren. Hetwelk hoe ver dit doorgaat of niet, wij hierna ook onderzoeken zullen.

Inmiddels zal het (de Besnijdenis hun zo privé als voorheen niet meer zijnde) hun genoeg moeten wezen, en ook wel zijn, te voelen die Goddelijke bewerking in hun aller zielen, ter erkenning van elkaar als *geestelijke* kinderen ABRAHAMS, om in enigheid des Geloofs, en door de band der Liefde tot één geestelijk Lichaam, waarvan CHRISTUS (diens gemelde Aardsvaders Zegenzaad) het Hoofd is. Om het met elkaar te houden, (let op Jer. 3: 18, 19 en 20.) en elkaar te erkennen voor Broeders in dezelfde CHRISTUS, Die ze dan ook zullen erkennen voor hen allen, gelijk ook voor al hun andere Broeders uit alle geslachten der Heidenen, Ps. 22: 28; die nu vóór hen reeds toegebracht werden en mogelijk nog in 't vervolg toegebracht worden. Zij, (ál de stammen) zullen gehoorzaam zijn aan de enige Koning, Rechter en Wetgever; zullen Hem erkennen en eerbiedigen, wat uit het Profetische Woord overbekend is.

En gelijk het ontwijfelbaar gesteld wordt, zoveel ik weet, dat het Werk Gods in de bekering der Volkeren, gelijk ook in de oordelen over de vijanden van Zijn Kerk in de eerste en de laatste tijden, in de wijze van uitvoering, zeer veel overeenkomsten hebben moet; also is immers duidelijk ***dat in de laatste bekering der Joden, ook de 10 Stammen, en (zo gij wilt) ook zelfs alle de Geslachten derzelve, zonder onderscheid*** - ofschoon niet wel te onderkennen, als onnodig gelijk we naderhand nog zien zullen, - ***tot het geloof in Christus zullen gebracht worden;*** (Zach. 12: 10-12 verdient zijn opmerking). Ofschoon zij al wederom zo duidelijk niet bekend zullen staan als ze ten tijde van het Pinksterfeest, ten aanzien van de bijzondere Stammen, nog bekend waren. Toen werd er gezegd *dat er Joden gezien werden* [t.w. ook Israëlieten, zie Lach over Jesaja 6: 13. pag. 218 en 219, die ten dele zijn wedergekeerd uit hun ballingschap van Assyrië, ten dele ofschoon buiten Palestina verbleven zijnde, nochtans aan dezelfde Mozaïsche Godsdienst met hun Broeders de Joden alsnog waren aanklevende, gelijk blijkt uit hun opkomst tot de Heilige Stad op de feesten; (verg. 2 Kron. 30:11 en 18. enz. en Ezra 8: 35)] ***VAN ALLEN VOLKE dergenen die onder den Hemel zijn,*** Hand. 2: 5. En daarvan schijnen onze Geleerde Kanttekenaars op deze plaats schrijvende, niet zeer vreemd te wezen, omdat ze ook daar niet alleen aanhalen 1 Petrus 1:1 (aanstonds ook nog van ons te melden) maar ook nog daar bijvoegen Jes. 43: 5, 6, als toenmaals zijnde vervuld.

En aan wie toch hebben Jacobus (zie Joh. Smith mij zo-even toevallig ter hand gekomen) en Petrus hun Brieven geschreven? Aan het Huis van Juda alleen, of ook aan dat, hetwelk *Israël, dat zijn de 10 Stammen* genoemd werd? Ik meen ja, uit beider opschrift; daarin voortgaande op dezelfde voet, daarop zij met hun grote Meester bij Zijn leven, gewandeld hadden, om ook die verlorene Schapen op te zoeken, enz., Matth. 10: 6. Men kan hier ook vergelijken Hand. 26: 7 hierboven reeds bijgebracht, waar U Wel. Ed. ook hoort gewagen, evenals bij hen, door Paulus van *de 12 geslachten, of Stammen*, uit één van die hij voortkwam. Hetgeen ook de boven genoemde Uitleggers zo klaar gebleken is, dat zij niet hebben kunnen nalaten van op

de even gemelde tekst van Jakobus te wijzen en om te beduiden dat zij dit ook verstonden van de *12 Stammen*, enz.

Ik meen ook van U Wel. Ed. te hebben verstaan, dat er bij sommige enige twijfel was residerende over de 10 Stammen en dat er waren, die staande hielden dat zij overlang al niet meer in wezen geweest waren, als zijnde in hun verstrooiingen onder de overwinnaars versmolten, enz.

Maar ik zal hier de vrijheid nemen tot hen te zeggen, die zo los daarheen en zonder bewijs stellen - of mogelijk menen genoeg te hebben om op het krediet van een of ander schrijver te drijven, - dat boven Jakobus en Petrus geen menselijk gezag bij mij geldt. En zo al enig menselijk gezag hier in gelden zal, dat ik dan vrijelijk zoveel voordeel heb als zij; omdat er ook theologanten en historieschrijvers gevonden worden, die het tegendeel bewijzen. Zoals Groenwegen, Meijer, de Harderwijkse Prof. Alting, enz. onder de eersten; en de grote Basnage, Cunaeus en anderen, onder de laatsten. Willende de voorzeide Basnage zelfs *de overblijfselen der 10 Stammen bepaaldelijk in het Oosten* (dat vrij ruim is) gezocht hebben. Daar zij na de laatste of Romeinse overheersing heen geraakt zouden zijn. Hoewel Basagne anders, zo recht is, aan vele goedpraterijen van de Jood Benjamin Tudelenzis, - die l'Empereur met opzet weerlegd heeft, - weinig geloof slaat, zo ik gewaar wordt in zijn Ed. *Vervolg op Flavius Josefus*; (dat ik in 8vo heb, pag. 226) alwaar hij onze opvatting van de woorden Hand. 11: 5 ook stijft; zeggende: „dat men niet moet geloven, dat alle die toehoorders meer Proselieten dan geboren Joden geweest zijn." En pag. 281: dat zij in de 6de Eeuw zich aldaar nog mainteneerden; doch onder zekere Koning, met name Cavada een zware vervolging hebben moeten uitstaan. Van Benjamin Tudelensis gewaagt hij op de 12^e Eeuw pag. 317 - 319.

Anderen, waaronder de Joden, erkennende de 10 Stammen voor hun Broeders, plaatsen hen in de Landen bij de Caspische Zee, dat *De Hase* over Psalm 2 pag. 106 ook toestemt.

Anderen plaatsen hen aan de beruchte Sabbatische Rivier (dat een enkele hersenschim is) en voeden die hoop dat zij allen eens zullen toekomen en met hun naar Kanaän de Messias tegemoet gaan, gelijk de noestige *Outhoff* over Obadja pag. 452 §. 11 aantoot. ***Ook vermoed ik dat ver de meeste Geleerden het minste om die uitsluiting (van de 10 Stammen) denken.***

Maar ook zou zulke vernietiging van het grootste gedeelte van Abrahams Zaad (zie Joh. 8: 33) die hier vastgesteld wordt niet strijden tegen Gods belofte van matiging Zijns toorns? Zie Lev. 26: 44, en 45; en Deut. 32: 26 en 27. enz. ***Die toch gezegd heeft gedachtig te zullen wezen Zijns Verbonds met hun, dat eeuwig was.*** Vergelijk Jer. 31: 31 - 37. en Ezech. 37: 15 tot de einde toe (daaruit de hooggeachte Groenwegen en Alting ook argumenteren) met onze Kanttekenaars.

't Is zeker een zaak die haar bedenking heeft. En dat zij allen gezamenlijk, d. i. de ganse Natie der Joden, - danwel deszelfs Gros, zonder onderscheid van Juda of van Israël, - ronduit *de 10 Stammen* tot de kennis der waarheid staan te worden gebracht, (zoals voorheen geschied is) zal mogelijk uit Luk. 2:25 zelfs kunnen worden besloten. Trouwens, daar wordt Simeon geroemd, onder anderen, *als een die verwachtende was de vertroosting Israëls*, dat de MESSIAS (zoals U Wel. Ed. bewust is) aanduid. Vergelijk hier vers 32 daar wederom van Israël werd gewaagd, als Juda insluitende, en één volk, als zijnde van één Stamvader Jakob, bijgenaamd Israël, uitmakende. Om nog niet hoger te klimmen tot Abraham, (daarop *Alting* ook wijst) deszelfs grootvader, met wie het Verbond was opgericht, enz. én tot die daaruit hij was gesproten Sem,

namelijk (een Vader van alle kinderen Hebers, daarvan zij oudtijds ook Hebreënen zijn genoemd geweest) tot wiens tenten Jafeth ook zou gelokt worden; daarheen de heer Groenewegen zijn Lezer zendt.

Invoegen dat het onderscheid, hetgene men tussen die twee namen, t. w. van Juda en Israël in dit geval zoekt, mogelijk ('t zij met verlof gezegd) wat al te nauw gezocht is. Ten minste wordt dat verminderd, zo niet ten enenmale weggeruimd, door de verwisseling, welke de Geest in deze benamingen gebruikt. Dan eens noemende Israël alleen, dan eens Juda alleen, dan eens samengevoegd, of een van beide met Jozef en Efraim. Zie Ezech. 37 hier straks al aangetrokken en verg. Zach. 10: 6, 7 met de Kanttekeningen; en inzonderheid die heerlijke beloften van de GOD ISRAELS (Zef. 2:11) welke daar te vinden is; en Hoséa 3: 5 enz. (zie onze Kanttekenars over vers 4, nom. 11). Over welke een zeer geleerde Predicatie is gelijk ook over het vorige vers, van de wijdberoemd Van Til, beide voorkomende in een *Verzameling van enige uitgelezene Predikationen* van die waardige man, na deszelfs dood uitgegeven in 4to daarin hij geen uitzondering maakt, maar *geheel Israel* opnoemt.

Opdat ik zwijg dat Paulus van de bekering van dat volk sprekende, onder de woorden van GANS ISRAEL, Romeinen 11, ongetwijfeld óók de 10 Stammen schijnt te hebben begrepen, en gemeend het ganze Volk zoals en gelijk het uit Egypte is uitgeleid (zie Amos 9: 7). Van welke ene Stam hij ook roemt zijn afkomst te hebben; en dus uit het zaad van ABRAHAM, gelijk wij Rom. 11:1 horen. En dat de Apostel daar op Jesaja 59 doelt en wel op het 20ste vers van dat hoofdstuk behoef ik niet te zeggen, omdat onze Kanttekenars dit reeds hebben gedaans en na hem Groenewegen, nu meermaals genoemd. Gelijk ook met opzet en uitvoerig de hier boven genoemde hooggeleerde Jacobus Alting, weleer Gronings Theologant, in zijn verklaring over het ganze 11de hoofdstuk van Romeinen in het Latijn anno 1676 heeft uitgegeven onder de titel van *Spes Israël*, of *De Hope Israëls*; 1 jaar vóór Groenewegen.

Maar hiertegen zal mogelijk iemand die voor het tegenovergesteld gevoelen is tegenwerpen: *de zonden van de Israëlieten, dat is van de 10 stammen zijn te groot en te zwaar geweest dan dat God ze kon dulden of hen vergeven. Dit wordt men licht gewaar uit de zeer nadrukkelijke oordeels - en uitroeiende bedreigingen die aan het volk gedaan zijn, zoals zij in die mate niet gedaan zijn aan de stam van Juda.*

Doch mijnheer, dat is niet instaat vertrouwd ik, om mij van mijn gevoelen dezen aangaande af te trekken. De reden daarvan is, omdat behalve dat Gods verbond ook hen raakt zoals wij aanstonds hoorden. Gewis, er zijn niet minder verschrikkelijke bedreigingen gedaan die ook hun vervulling gekregen hebben, aan de stam van Juda. Men leze maar uit velen Psalm 81: 12, 13 en Amos 8: 11, 12 vergeleken met Johannes 8: 21. Die ik in mijn aanhangsel achter mijn werk genaamd: *Het ongerijmd zevental sacramenten* tentoongesteld, enz., gevoegd heb. En als strekkende tot een bewijs van de nog verwachte bekering van velen uit het Anti-christendom; wat ik tot mijn daar bedoelde oogmerk, op pagina 10 heb aangehaald. Waar ik nu alleen maar bij voeg Jeremia 14: 11 en 15: 1 en 6. En gelieve ze ook maar in te zien in Jeremia 11: 10. Daar zien wij Israël en Juda als het ware in een gareel gaan en evenzeer de Heere tergen met hun zonden en het verbreken van Gods verbond. Maar daar zullen zij ook horen in vers 13 hoe Juda zelfs boven hen die *Israël* genoemd worden, het verdorven hadden en wel zóver en tot zulk een hoogte dat het de profeet in vers 14 *door God verboden wordt om voor hen te bidden*. Niettemin wordt in hoofdstuk 12: 13 en 14 hen weer heil toegezegd en vergeving der zonden, Jeremia 23: 8, vergeleken met Deuteronomium 32: 43.

Men kan daar dus gemakkelijk uit opmerken dat dit hun voorgeven, in plaats van iets voor hun gevoelen te doen, er juist rechtstreeks tegenaan loopt, indien men althans de straffen evenredig met de misdaad wil stellen. Want volgens diezelfde grond of veronderstelling, - wat ik niet toesta - hebben de 10 stammen de Heere Jezus niet gekruist; wat de Joden in het algemeen, zo ik oordeel wél verweten wordt in de Handelingen der apostelen hoofdstuk 3 vers 14 en 15. Boven welke gruweldaad begaan aan de Heilige en Rechtvaardige, ja aan de Vorst des levens, geen groter nog strafwaardige feit kon gezegd worden, omdat Hij niet alleen onschuldig maar ook hun Koning was. Zoals door het opschrift op het kruis gesteld hen openlijk verweten werd. Nochtans bestaan deze Joden nog tot op de huidige dag. Waarom anders, dan omdat ze (en dit is ook Israël wel bijzonder) *beminden zijn om der vaderen wil?* Zoals Paulus er van schrijft, Romeinen 11. Men denke hier ook om de boven aangehaalde teksten uit Mozes en vergelijk hiermee Mattheüs 23: 32 met 22: 32. En *omdat zij met elkander zullen gebracht worden onder de band des verbonds*, Ezechiël 20: 37. En zij de bekering ten leven zullen ontvangen. Hetgeen zelfs nog nader bij diezelfde profeet wordt uitgestrekt tot *de 12 stammen van Israël*, hoofdstuk 47: 13 vergeleken met de voorgaande verzen.

Maar ook - om dit in het voorbijgaan te zeggen - of men nu vroeg: wie de eerste in de roeping zal zijn, Juda over Israël of andersom?¹ Meen ik dat dit wel voornamelijk de naam van *een verborgenheid* mag dragen onder welke naam het ganse werk bij de apostel voorkomt in Romeinen 11, dat moeilijk is om het te ontvouwen en als zeker te bepalen; en hetgeen wij daarom ook veilig aan de uitkomst zullen moeten overlaten, willen wij wijselijk handelen. Of wel, dat het er niet eens op aan zal komen. Er zal toch geen min of meer voorrecht insteken. Het zal al genoeg moeten wezen en zijn, indien ze maar allen wederom tot één volk worden gemaakt. Zelfs één met de heidenen, tot het volk des Heeren. Die in Salomo's gebed tot onderscheiding van de laatsten *vreemden* worden genoemd. Zij zullen Israël wordt geheten en als dan in het laatste der dagen wanneer de voltooiing van de geestelijke tempel van Hem die meer dan Salomo is geschieden moet, zullen zij in kracht genoemd worden, - let wel niet het Juda, maar - *het Israël Gods*. Zoals Paulus spreekt in Galaten 6 vers 16. Om alzo den Heere te zijn een heilig en toegerust volk om Hem te dienen met een eenparige schouder volgens Zefánja 3: 9; wanneer de Heere tot hen zeggen zal: *zie, hier ben Ik*, Jesaja 52: 6.

Of, zou het zonder een bijzonder inzicht kunnen wezen dat God dit volk nog in hun uiterste verstrooiing zo zeer vermenigvuldigd? Of zou het alleen tot verzwaring en vermeerdering van hun ellende strekken en niet tot een proef en bewijs dat God aan hen wil vervullen de beloften aan Abraham dienaangaande met zoveel nadruk gedaan?

¹ Er zijn voorname mannen onder ons die daarvoor zijn dat eerst Israël of het volk der 10 stammen en daarna Juda of de twee stammen te weten Juda en Benjamin zullen bekeerd worden. Hetgeen zij menen te kunnen afleiden uit Jeremia 31 omdat daarin eerst gewaagd wordt van de weldaden die God aan het huis van Israël en daarna die Hij aan het huis van Juda in het laatste der dagen bewijzen zal. Doch wij houden het met de heer Josselin en anderen en denken veeleer dat die bekering op een tijd voorvallen zal wanneer *een land op één dag geboren wordt*, Jes. 66, en die dorre doodsbeenderen onverwachts en allen tegelijk levendig zullen worden en zo elk been en stam naderen zal tot zijn been en tot zijn stam, Ezechiël 37. Dat in dezen Israël geen voorrang boven Juda zal krijgen blijkt uit Jeremia 31: 31-33 waar aan beide stammen tegelijk beloofd wordt *dat ze dan de Heere met een eeuwig verbond in dezelfde dagen zullen toegevoegd worden*. Ook omdat aldaar Israël en Juda onder elkaar verwisseld worden; óf Israël ook voor Juda genomen wordt, volgens vers 33 vergeleken met vers 31. (Mobachius)

Zie Genesis 13: 16 en elders. Om zó het werk der bekering in hun toebrengen van zó'n groot getal zoveel te luisterrijker te maken? Vergelijk hier 2 Koningen 9: 6 dat de heer R. Alberthoma in zijn *Eliza de profheet*, pagina 451 daaruit afleidt. Immers ja! Dat zal men toestemmen, maar daarbij voegen: Dat raakt de Joden alleen.

Wat, zou het de Joden alleen raken? Dat men mij dan ook aantoonde waar dat onderscheid en die uitzondering wordt gemaakt. Heeft God tot Abram sprekende niet in het algemeen gezegd: *uw zaad*? Sluit dat nu de 10 stammen uit of in? Ik vermoed, zeker het laatste. Of anders, - het zijn met zedigheid en eerbied gezegd, - dat anders de belofte niet het geringste maar wel degelijk het voornaamste gedeelte van haar kracht verliest.

Voorts is die vermenigvuldiging meer dan waarschijnlijk ook geen geringe blijk ervan dat God dit volk in Zijn volheid genomen, niet zó heeft verworpen dat Hij hen niet ter eniger tijd genadig zou zijn en gedachtig wezen aan de voorgenoemde beloften. Welke verscheiden malen aan de volgende aartsvaders zijn vernieuwd; zelfs ook in het gezicht van Mozes, Exodus 3: 2 vergeleken met de toezegging in Maleachi 3: 2 - 6; - volgens R. Alberthoma, in het genoemde boek pagina 220 en 221; - om alzo en in dier voege hen op de bij Hem bepaalde tijd weer in genade en heerlijkheid te bezoeken. Evenals mij, zie ik dat Hottingerus, hierna met lof te vermelden in paragraaf 24 van zijn derde aanhangsel waar hij handelt over de verstrooiing der 12 stammen van Israël en zo ook pagina 470 van zijn werk in groot 8vo onder de titel van: "*Vijftal Bijbelse tijdrekenkundige Verhandelingen* door hetwelk zowel uit de tekenen der tijden en de tijd van de Messias toe geschikt, voornamelijk in de 70 weken van Daniël, enzovoort betoogd wordt dat Jezus is de Christus." Te Utrecht in het jaar 1723 bij Jacobus van Poolsum uitgegeven door de hooggeleerde F. A. Lampe; die vooraan gesteld heeft een voorrede over *de heilige tijdrekenkunde* en de schrijvers die zich dienaangaande bemoeid hebben. Welk boek ik met bijzondere graagheid een en andermaal gelezen heb.

Dit genadewerk zal nu in die ruimte al verder dienen te worden genomen, wil men niet verminken te *voorbeeldende* kracht (type) welke in het oude Israël, - dus al de stammen bij elkaar genomen zoals ze nog een Salomo's tijd waren volgens 1 Koningen 8:1 - ligt opgesloten voor het hedendaags geestelijk Israël Gods, of de kerk van het Nieuwe Testament; dat ik niet verder behoef te bewijzen. Of, zou men veilig en ongestraft kunnen zeggen dat God zelfs nadat ze roekeloos een koning begeert hadden ooit of ooit na hun aller wegvoering en verstrooiing het Koninklijk gezag en Zijn oppermacht eens door Hem aangenomen, zou hebben afgelegd? De hooggeleerde Johannes Bierman zal - en met grond voorwaar - *neen* antwoorden in pagina 14 van zijn verhoog van "Het heerlijk Koninkrijk des Zaligmakers", voorkomende in zijn *Heilige Mengelstoffen* 4to, 1716. Wat mij juist tot mijn grote blijdschap, van een vriend (om over Psalm 16 te lezen) werd toegezonden. Wat hij verder ook betoogd uit de wederbrenging uit de gevangenis van Babel waartoe Hij Cyrus' hart neigde; gelijk hij ook daar de bekering der Joden vaststelt.

Ik ga op deze voet verder en ik zeg dat men mijn stelling niet loochenen kan zonder God zodoende te beroven van de grootste portie van Zijn erfdeel, zoals Hij Israël noemt in Jesaja 63 vers 17; *stammen des Heeren* anders ook gezegd Psalm 22 : 4; ook *de roede van Zijn erfenis*, Jeremia 10: 16. Deze zijn nu aan Zijn Zoon bij Testament vermaakt, volgens Lukas 22: 29 vergeleken met Psalm 2 dat ik hier niet nodig zal hebben breed te bewijzen. Temeer dat Zijn voorbede en lijden voor hen niet tevergeefs zal kunnen geschied zijn. Hetgeen dan ook zal blijken te zijn *een deel van velen* zoals beloofd Jesaja 53: 12. Voor hen die volgens hun eigen wetten leven en dus als het

ware *alleen wonen* volgens Numeri 23: 9. Hoewel er zo genomen maar weinig uit elke stam en hun geslachten die sinds hun verstrooiing in zo menig eeuw niet weinig zijn uitgebreid en vermenigvuldigd geworden.

Mist het huis Israëls, de 10 stammen hun geslachtskaarten, gewis het huis van Juda zal al zo weinig in staat zijn om de hunne te vertonen. Immers bekennen de hedendaagse Joden dat hun geslachtslijsten thans verloren zijn en zeggen daarbij ‘te hopen dat de Messias in Zijn komst die zal meebrengen en hun weer ter hand stellen’, zoals ik las bij de reeds gemelde Van Staven pagina 219. Hoewel hij dit met grond tegenspreekt en aantoon uit de gehoorzaamheid van alle volkeren aan de Silo bewezen, - naar de voorzegging van hun vader Jakob, Genesis 49: 10 geboekt, - dat Hij allang gekomen is. Dus ik geloof ook recht te hebben om te besluiten, dat die geslachtsregisters des te minder en mogelijk in het geheel niet nodig zijn, daar het zo klaar als iets is, dat de Messias te Zijner tijd uit de stam van Juda en het huis van David gesproten is. Zoals dat onweerlegbaar door de hooggeleerde heer T. H. van den Honert is betoogd in zijn overdeftig werk: *Christus' afkomst uit David*.

Ditzelfde genadewerk, om weer tot ons voorgenomen stuk te keren, in die uitgestrektheid genomen, verbeeld ik mij, onder verbetering, dat zulks ook niet weinig zal kunnen dienen zowel tot de roem van God en de heerlijkheid van Zijn Gezalfde, alsook tot blijdschap van de kerk, wanneer zij zien zal, *dat een zo gans en talrijk volk als het ware op één dag wordt geboren*; sta mij toe die spreekwijze bij Jesaja 66: 8 over te nemen. *En dat niet één van de stammen van het huis van Israël verloren is gegaan maar allen zijn behouden gebleven*. Hoe ver zij ook verstrooid zijn geweest. En dat uit die allen dan niet weinigen deel aan de gerechtigheid van de Messias en daaruit vloeiende heilgoederen gekregen hebben.

Hetwelk de Geest ook zal hebben bedoeld met te zeggen over hun gezamenlijke bekering in de bovengenoemde en beroemde tekst van Hoséa 3, *dat de kinderen Israëls zouden zoeken den Heere hun God en David hun Koning*. Wat kennelijk van Christus is te verstaan, die door deze Vorst onder welke al de 12 stammen tot één volk en koninkrijk zijn verenigd, wordt afgebeeld. Wat de *Chaldeeuwse Uitbreider* en verscheiden Joodse meesters ook zelfs erkennen. Uit deszelfs zaad, dat is uit Maria de Moedermaagd, is deze Vorst afkomstig geweest zoals uit de Evangelische geschiedenis blijkt en van de straks genoemde Leidse Godgeleerde is aangetoond.

Want wie kan zich anders verbeelden, dan dat deze David, - die de Jebusieten de Burcht Sion ontnomen heeft en daar de stoel des Koninkrijks en de Godsdienst geplaatst heeft, - daarmee heeft willen tonen, dat de Messias Zijn vijanden afgemaakt hebbende, Zijn geestelijk Paleis en Rijk niet alleen onder de Heidenen zou plaatsen, gelijk andere Profetieën leren, maar ook tot datzelfde doel onder Zijn gehoorzaamheid het ganse Huis van Israël zal brengen? Gelijk we het hierboven uit Hand. 26 reeds hoorden noemen. Dat is, zowel Israël, dat zijn de 10 Stammen, als ook Juda. En dus géén der 10 Stammen uitgezonderd. Hij als de Koning der eer, tegen Wie zij allen hadden overgetreden, en van Wie zij allen afgehoereerd, ja afgefallen waren, zal Gods Hoogheid alsdan over ISRAEL (dat Hij Zijn Erfdeel hier boven genoemd had, gelijk ook Jes. 19:25) doen zien, zijnde te verwachten naar inhoud van Psalm 68: 35.

Daartoe voorwaar niet weinig dient dat God Zijn zorg tot hun behoudenis zóver uitgestrekt heeft, dat de Kruisvaart tegen hen in de 11^e eeuw niet in staat is geweest om hen uit te roeien, ofschoon met dat voornemen bedreven. Zoals de hooggeleerde Wesselius in zijn *Academische redevoering over de wonderbare bewaring tot op deze dag toe der alom verspreide Joodse natie*, op de 8ste februari des jaars 1729 te Leiden gehouden, aantoon; achter zijn *Godgeleerde of Academische verhandelingen over*

enige uitgezochte plaatsen des ouden en nieuwe Testaments zijn gevoelen leert, op pagina 668, uit de zeer beroemde Gurtlers Profetische Godgeleerdheid Cap. 37, pag. 666, 667.

...

Zie ook wat Franciscus Fabritius schrijft in de vijfde verhandeling van zijn boek genaamd: *Het christelijk geloof der patriarchen en der profeten* anno 1730, op pagina 325: 'Onder de benaming van Juda en Israël wordt de ganse nakomelingschap van de aartsvader Jakob vervat, welke bestaande uit 12 stammen'.

Zie ook de Witsius in zijn boek over *De huishouding der verbonden* in het vierde boek kapittel 15 *over de goederen van het Nieuwe Testament*, par. 20 pagina 660 en par. 25 waar hij schrijft over Jesaja 59: 20, 21... 'Dat men wel zo dient te gevoelen, van derzelve toebrenging, dat dezelfde niet weinigen maar het ganse lichaam van de Israëlsche natie raakt en een nationale bekering is...'

Conclusie

Ik besluit ondertussen uit al het voorgaande, dat hieruit valt op te maken zo ik vertrouw, (en het zal des te lichter vallen, indien men boven alles, ook op de gevoelens en het gezag van zulke voorname mannen die hun grond beiden hebben in het eeuwig blijvend Woord van God enigszins steunen mag) om vast te stellen, ***dat alle zowel Israëlieten als Joden en dus zonder uitzondering van de 12 stammen, of alle nakomelingen van Jakob (met de toenaam van Israël vereerd), in het laatste der dagen tot Christus zullen bekeerd worden en door de goede God uit hun aan ons onbekende schuilhoeken worden uitgehaald om tot Zijn kerk toegebracht en in één geestelijk lichaam met de andere volkeren verenigd zullen worden.***

...

Ik begrijp dan zo, Mijnheer, behoudens beter oordeel, dat er geen zwaarigheid is te stellen, dat het land Kanaän eertijds genoemd Immanuëlsland, te dier tijd van de ban zal worden ontheven, zie Deuteronomium 32: 43. Doch met die bepaling welke ik zie dat de heer Bierman in zijn hooggeachte *Academische redevoering* pagina 23 ook stelt, *dat het daarom echter niet heiliger dan de overige gedeelten van de wereld wezen zal, zodat de bezitting van dat land een voorrecht van de Joden boven de heidenen geschat kan worden.*

Temeer is er de schijn voor de ontheffing van die vloek, als men immers (zelfs degenen die daartegen zijn) vaststelt de bekering der Turken die het land thans bezitten. Deze komen onder de naam van Assyriërs bij de profeten voor en zullen mogelijk al vóór de Joden tot de Heere vergaderd, geroepen en bekeerd worden. Want wie kan denken dat, als de *inwoners* tot een zegen zullen zijn, het *land* nog onder de vloek zou blijven?

Maar ik ga nog verder in dezen. Ik wil de Joden zelfs niet ontzeggen dat zij niet tot grote *Politieke als Kerkelijke eer-ambten* en bedieningen zullen bevorderd worden. Temeer als ik zie dat hooggeachte Professor Wesselius - die anders vlak tégen de ontheffing van die vloek die op het land ligt, is - het hen wel toestaat in zijn meer genoemde *Redevoering* pagina 691, *dat ze dan niet meer als vreemdelingen zullen aangemerkt worden.*

Kon dit nu Mijnheer! de Joden voldoen, men zou ongetwijfeld veel op hen winnen, om die waan van voorrecht boven anderen af te leggen. Maar dit zal mogelijk meer Gods- dan mensenwerk wezen. Hoewel Hij ook, 't is waar door hen als middelen in Zijn hand gewoon is te werken, ter bevordering van de bekering der Volkeren. En mogelijk dat we nog te ver van die (voor hen en voor de Kerk in het algemeen zeer

gelukkige) tijden af zijn, om hen met zulke of dergelijke beweegredenen tot ons Christendom over te halen. Maar dat, tegen dat die tijden meer aankomen en naderen, de Heere niet alleen hen zó overtuigen zal door de kracht van Zijn Geest, met het Heilig Woord werkende, uit aanmerking van het grote goed, dat Hij voor hun heeft weggelegd en voor degenen die Hem vrezen, [ja, van de heerlijkheid en het voorrecht dat voor hun ligt in de toebrengring tot Gods Huis (de Kerke Christi) en het ontvangen van een plaats binnen haar muren, en in het benoemen met die naam van Christenen, - die gezegd wordt in Jesaja 56:5 (verg. Jes. 65: 15) beter te zijn, en met meerder recht, dan die der zonen en dochteren, (t. w. naar het vlees van Abraham, of van enig ander werelds Monarch, hoe groot hij anders ook mocht zijn) - als zijnde een eeuwige Naam, die niet uitgeroeid zal worden,] dat zij (zeg ik) uit aanmerking van deze onwaardeerbare en onschatbare Voorrechten, met Paulus, - die een uit hun geslachten geweest is, - álles drek en schade achten zullen. En dat zij als Duiven in der vlucht tot de Vensters van de Kerk zullen toevliegen, om het geestelijke aas (opdat ik zo spreke) hun in de Bond-zegelen nader betekend en verzegeld, op te zamelen en verzadigd te worden van het vette dier tarwe, welke in het Geestelijk Koninkrijk van de Messias, tot volle verzadiging toe wordt uitgereikt. En voorts zich in deze dienst en lof, zonder benijding van elkaar, zie Ezech. 37: 15-18 te beijveren en in de glans van hun heerlijkheid zich te verblijden tot in eeuwigheid; meer dan toen de Ark des Verbonds nog bij hen was, Jer. 3: 16, 17.

Tot meerdere opwekking van de begeerte tot en betere bevordering van dit grote en heerlijke werk, oordeel ik dat ook enige voortekenen zullen gaan die zo zeer klaar en Goddelijk in hun ogen zullen glinsteren als ooit of ooit in dergelijke omstandigheden of enig werk Gods in der mensen ogen geschenen of geglinsterd hebben.

Ik zal die als zoveel merktekenen van die gelukkige tijd, bij de zo-even genoemde heer J. Bierman, pagina 23 gesteld, eens kort opgeven.

- In de eerste plaats *houdt het vrede in*, welke de alsdan van alle vijanden verlost kerk genieten zal volgens Jesaja 61. Alle geloofsverschillen zullen ophouden en die Sion nog gram mochten zijn, zullen zodanig gekortwiekt zijn dat ze niet zullen durven kikken; maar integendeel, hoewel geveinsd, zich aan Christus zullen onderwerpen.
- Een tweede zal er in de kerk *de tabernakel Gods gezien worden*. Dat wil zeggen, de Zaligmaker zal dezelve onzichtbaar, doch gevoelvol met Zijn Goddelijke hulp en bewaring bij zijn, teneinde zij Hem voor Zijn troon dag en nacht dienen in Zijn tempel. Hierbij zal nog komen de overvloed van menselijke wijsheid, in geen geringe getal van Goddelijke gezanten, zie Psalm 68: 12, tot openbare overwinning van de wereld door het schitterend glinsterende Evangelie. Het licht der maan zal zijn als het licht der zon, (Jes. 30:26) nader in zijn voortgang en voorspoed, zoals bij Ezechiël hoofdstuk 47 vertoond wordt en bij Johannes in de beschrijving van het nieuwe Jeruzalem.
- Waarmee vergezelschap zal gaan *hun gehele verbetering van leven, zeden en vorige al te zeer verslachte kerktucht*. Zodat al het volk samen rechtvaardigen zullen zijn en geen Kanaänieter meer onder hen bevinden zal. Maar zij zullen allen met koninklijk kleeid in welke de bruid des Lams was, uitgedost zijn en met de Bruidegom in de bruiloftzaal op- en ingaan. *Niet verhuizen van hun plaats, maar gelovende in hun plaats*, zoals Augustinus weleer eens zei. Uit welke goederen - en geen wonder, - een gans bijzondere blijdschap der gelovigen voortspruiten zal en zij zich opgewekt vinden om hun Hemelkoning

op geestelijke wijze het Loofhuttenfeest vierende, toe te zingen Psalm 150 *Hallelujah! Looft God met het geklank der bazuinen*, enzovoort. Hoedanige stemmen ons Johannes heeft bericht, dat bij het geluid der zevende bazuin gehoord zullen worden. En geen wonder, terwijl God dan hun Erfdeel wezen zal, meer dan Hij voorheen voor de stam van Levi geweest is.

Wie kan dan twijfelen, dat als deze dingen zullen geschieden, de Joden, (ofschoon mogelijk naar hun Stammen en geslachten zo duidelijk als voorheen niet bekend) echter onderling elkaar welgezind zijn? En dat zij ook elkaar voor het zaad Abrahams, (bijzonder naar de Geest, dat God gezegend heeft, Jes. 65:23) erkennen zullen? En van allen erkend worden, zeggende van hen: *Ziet, deze is aldaar in Sion geboren*. En zullen vertrouwen dat God, *als de Allerhoogste hen daarin zal bevestigen*; en dus bereidwillig maken tot Zijn dienst. Dat zij van de Oude Synagoge afgaande, ja, toegang tot Doop en Nachtmaal verzoekende zich tot Hem zullen begeven. Wanneer Hij bezig zal zijn *in het opschrijven der volkeren, en hen op Zijn lijst zal tellen*. Dat zij zelf met de hand schrijven zullen: “Ik ben des HEEREN, zich noemen met de Naam van JACOB. Ja! met de hand schrijven, ik ben des HEEREN, zich toenoemen met de Naam van ISRAEL”, zoals dit in het onfeilbaar Woord ligt. En zo zal Hij, Die zij eertijds doorstoken hebben, in hen allen, dat is, in het ganse huis van Israel, verheerlijkt worden.

...

Wij behoeven ons ondertussen niet te schamen dat wij de dingen die ten opzicht van ons nog in duisterheid zijn, aan God over te laten. Gelijk eens Tertullianus zei tegen Arius en de Arianen in zijn tijd, bij gelegenheid de woorden van Christus bij Markus te vinden Cap. 13: 32. Zo ik merk uit Alex. Merus Arxiom. XL, van de geleerde Joh. Smith in “Der Christenen Jubeljaar”, pag. 319 aangetrokken. Maar kunnen integendeel ons troosten, met de doorluchtige J. Scaliger, aldaar mede in de volgende 324^e pagina gemeld, *dat er een ‘geleerde’ onwetendheid opgesloten ligt, als men niet wil weten de dingen, die de allergrootste Meester niet heeft willen onderwijzen*. We hebben hier toch, wegens onze gebrekkige kennis, ruim zoveel reden als Paulus had, om uit te roepen: “*O diepte, beide der wijsheid en der kennis Gods!*” Enz.

Ik breek hier dan af, biddende met de man Gods uit Psalm 44. *Dat Hij, die Zelf is onze Koning en onze God, de verlossing Jakobs toch spoedig gebieden mag!* Hij zegene daartoe U Wel Ed. en anderer Zijner graag getrouwe knechten pogingen, en wel inzonderheid dat Werk, dat U Wel Ed. zegt thans over Jeremia 31 onder handen te hebben; en beware U Wel Ed en d’ Uwen Respective nog lang in gezondheid en zegen!

Vertrouw inmiddels, dat ik wil zijn en blijven, voor altoos,
Wel Eerwaarde, Veel- Geleerde Heer!

U Wel Ed. zeer gehoorzame en volvaardige dienaar,

P. G. Josselin
V.D.M.

Sat citu, si sat hené !

Uit mijn Boekkamer te Veghel
dezen 26e November 1743.

Naschrift: ... immers houd ik het, onder verbetering, daarvoor: dat de 10 stammen nooit kunnen worden getoond te zijn uitgeblust, nog geheel en al versmolten; welke spreekwijze wij wel van andere volkeren gebruiken. Neem onder andere van de kinderen Amons, Ezechiël 32: 7 en 12. En dat zij allen in Kanaän (ofschoon ontheven van de ban), niet allen kunnen begrepen of omvat worden wegens hun grote menigte. Temeer als deszelfs erfenis (volgens Psalm 37: 22, zoals de heer Wesselius in zijn verhandeling over Matthéüs 5: 5 zeer wel schrijft) aan geen bijzonder land nog plaats verbonden of bepaald zal wezen; gelijk hierboven mede gehoord is. En dat voorts der Joden voorgeven van hun privé voorrecht op het land Kanaän alsdan te bewonen een ijdele waan is, heeft de heer Costeres in zijn *Historie der Joden* 8vo pagina 61 aangetoond. Zelfs uit een der niet onvermaardste Joodse meesters, wiens naam is rabbi Moses zoon van Nachman.

Hoofdstuk 2

Bijbels overzicht

1. De 12 stammen van Israël

De *10 Verloren Stammen* verwijst naar de oude stammen van Israël die verdwenen zijn uit de historie nadat het Koninkrijk van Israël werd verwoest. Dit is een onderwerp gebaseerd op de Schrift en deels op traditie. Er is vooral de laatste tijd een grote hoeveelheid literatuur over de Verloren Stammen gepubliceerd, maar geen specifieke bron kan worden aangewezen voor een totaal afdoend antwoord wie tot welke stam behoort.

Volgens de Genesis 46 had Jacob de stamvader van Israël, had 12 zonen en ten minste een dochter, van twee vrouwen en twee bijvrouwen. De twaalf zonen zijn de twaalf stammen van Israël. Wanneer het land van Israël werd verdeeld onder de stammen in de dagen van Jozua, ontving de stam van Levi, de priesterstam, geen land (Jozua 13:33, 14:3). Aan hen werden 6 steden gegeven. Deze 6 steden waren vrij- of toevluchtsteden voor allen die in Israël een ongewilde doodslag gedaan hadden. Drie van deze steden zijn gelegen aan weerszijden van de rivier de Jordaan. Daarnaast ontvingen zij 42 andere steden en hun bijgelegen land. In totaal 48 steden aan de stam van Levi, verdeeld in het land van Israël. (Numeri 35)

Toen Jacob Efraïm en Manasse, (Genesis 41:50) twee zonen van Jozef uit zijn Egyptische vrouw zegende, bepaalde hij dat beiden een eigen grondgebied zouden ontvangen in Kanaän. Dit ter vervanging van de stam van Jozef (Jozua 14 : 4). Zo bleven er 12 gebieden over om te verdelen: Ruben, Simeon, Juda, Issachar, Zebulon, Dan, Naftali, Gad, Aser, Benjamin, Efraim en Manasse

2. Tien stammen

De uitdrukking: "Tien Verloren Stammen" komt niet letterlijk voor in de Bijbel. Echter in 1 Koningen 11:31 staat, dat de Heere het koninkrijk uit de hand van Salomo zal scheuren en tien stammen zou geven aan Jerobeam. "En hij zeide tot Jerobeam: Neem u tien stukken: Want zo zegt de Heere, de God van Israël: Zie, Ik zal het koninkrijk uit de hand van Salomo scheuren en u tien stammen geven." En vers 35: "Ik zal u daarvan tien stammen geven." De stammen die 'verloren' zijn gegaan zijn die welke het noordelijke koninkrijk Israël vormden. Daartoe behoorden de stammen van Ruben, Issaschar, Zebulon, Dan, Naftali, Gad, Aser, Efraïm, totaal negen. Het is niet duidelijk of ook de stam van Simeon geteld wordt als verloren. De stam van Simeon was niet gelegen in het Noordelijke Koninkrijk, maar lag volledig binnen het land van Juda. (Jozua 19:1) In de boeken van Koningen en in Hoséa wordt het Tien Stammenrijk ook aangeduid met *het Koninkrijk van Efraïm*.

In 722 voor Chr. veroverden de Assyriërs onder Salmanasser V en vervolgens onder Sargon II, het noordelijke koninkrijk Israël, vernietigde de hoofdstad Samaria en zond de Israëlieten in ballingschap en gevangenschap in Assyrië en de steden der Meden, nu onderdeel van Oost-Iran en het westen van Afghanistan. 2 Koningen 17. In 597 voor Chr het volk van Juda werd veroverd door Babylon, en in 587 begon de Judese praktisch volledige ballingschap. Ongeveer 50 jaar later, in 537 vóór Chr. gaf Kores koning van de Perzen de Joden toestemming terug te keren naar Jeruzalem en de

Tempel te herbouwen. Uit Lukas 2: 36 blijkt dat Anna uit de stam van Aser was. De geslachtsregisters zijn echter met de verwoesting van Jeruzalem verloren gegaan.

3. Bijbelse verwachting van herstel voor 10 stammen

De verwachting van het herstel van de Joden had meestal betrekking op de nakomelingen van de stam van Juda, Benjamin en Levi, zijnde de voorouders van de hedendaagse Joden, omdat deze als zodanig bekend waren in de wereld. Er werd weinig gediscussieerd over het herstel van de 10 Verloren stammen. Immers, de grote vraag was, bestonden zij nog wel? Toch hebben theologen en wetenschappers die de Bijbelse profetie serieus namen steeds onderzoek gedaan naar de Tien Verloren Stammen en geconcludeerd dat zij ergens verborgen waren. Er zijn verwijzingen in de Bijbel dat de stammen eens herenigd zullen worden. Zoals:

Deuteronomium 30:1-6. *1 Voorts zal het geschieden, wanneer al deze dingen over u zullen gekomen zijn, deze zegen of deze vloek, die ik u voorgesteld heb; zo zult gij het weder ter harte nemen, onder alle volken, waarheen u de HEERE, uw God, gedreven heeft; 2 En gij zult u bekeren tot den HEERE, uw God, en Zijner stem gehoorzaam zijn, naar alles, wat ik u heden gebiede, gij en uw kinderen, met uw ganse hart en met uw ganse ziel. 3 En de HEERE, uw God, zal uw gevangenis wenden, en Zich uwer ontfermen; en Hij zal u weder vergaderen uit al de volken, waarheen u de HEERE, uw God, verstrooid had. 4 Al waren uw verdrevenen aan het einde des hemels, van daar zal u de HEERE, uw God, vergaderen, en van daar zal Hij u nemen. 5 En de HEERE, uw God, zal u brengen in het land, dat uw vaders erfelijk bezeten hebben, en gij zult dat erfelijk bezitten; en Hij zal u weldoen, en zal u vermenigvuldigen boven uw vaders. 6 En de HEERE, uw God, zal uw hart besnijden, en het hart van uw zaad, om den HEERE, uw God, lief te hebben met uw ganse hart en met uw ganse ziel, opdat gij leeft.*

Ezechiël 37: 11-23. *Toen zeide Hij tot mij: Mensenkind, deze beenderen zijn het ganse huis Israels; ziet, zij zeggen: Onze beenderen zijn verdord, en onze verwachting is verloren, wij zijn afgesneden. 12 Daarom, profeteer en zeg tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal uw graven openen, en zal ulieden uit uw graven doen opkomen, o Mijn volk! en Ik zal u brengen in het land Israëls. 13 En gij zult weten, dat Ik de HEERE ben, als Ik uw graven zal hebben geopend, en als Ik u uit uw graven zal hebben doen opkomen, o Mijn volk! 14 En Ik zal Mijn Geest in u geven, en gij zult leven, en Ik zal u in uw land zetten; en gij zult weten, dat Ik, de HEERE, [dit] gesproken en gedaan heb, spreekt de HEERE. 15 Verder geschiedde des HEEREN woord tot mij, zeggende: 16 Gij nu, Mensenkind, neem u een hout, en schrijf daarop: Voor Juda, en voor de kinderen Israëls, zijn metgezellen; en neem een ander hout, en schrijf daarop: Voor Jozef, het hout van Efraim, en van het ganse huis Israels, zijn metgezellen. 17 Doe gij ze dan naderen, het een tot het ander tot een enig hout; en zij zullen tot een worden in uw hand. 18 En wanneer de kinderen uws volks tot u zullen spreken, zeggende: Zult gij ons niet te kennen geven, wat u deze dingen zijn? 19 Zo spreek tot hen: Alzo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal het hout van Jozef, dat in Efraims hand geweest is, en van de stammen Israels, zijn metgezellen, nemen, en Ik zal dezelve met hem voegen tot het hout van Juda, en zal ze maken tot een enig hout; en zij zullen een worden in Mijn hand. 20 De houten nu, op dewelke gij zult geschreven hebben, zullen in uw hand zijn voor hunlieder ogen. 21 Spreek dan tot hen: Zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik zal de kinderen Israëls halen uit het midden der heidenen, waarheen zij getogen zijn, en zal ze vergaderen van rondom, en brengen hen in hun land; 22 En Ik zal ze maken tot een enig volk in het land, op de bergen*

Israëls; en zij zullen allen tezamen een enigen Koning tot koning hebben; en zij zullen niet meer tot twee volken zijn, noch voortaan meer in twee koninkrijken verdeeld zijn. 23 En zij zullen zich niet meer verontreinigen met hun drekgoden, en met hun verfoeiselen, en met al hun overtredingen; en Ik zal ze verlossen uit al hun woonplaatsen, in dewelke zij gezondigd hebben, en zal ze reinigen; zo zullen zij Mij tot een volk zijn, en Ik zal hun tot een God zijn.

4. Verwachting volgens oude theologen

Justus Vermeer was een voortreffelijk jurist/theoloog/prediker. Hij schrijft in zijn nagelaten oefeningen en Catechismuspreken diverse keren over de terugkeer van het Jodendom naar hun eigen land. Onder Jodendom verstaat hij de nakomelingen van Juda en de TIEN STAMMEN.

Preek 16 uit zijn 'Oefeningen'

De verlossing en herstel van Juda en Israël, een beeld der geestelijke bevrijding

En Ik zal de gevangenis van Juda en de gevangenis van Israël wenden, en zal ze bouwen als in het eerste (Jeremia 33:7).

Wat deze beloften betreft, daarin zien we enige dingen vooraf, namelijk,

A. Wij menen dat het zeer bedenkelijk is, of deze belofte niet verder ziet dan op de wederkering uit Babel. De redenen hiervoor schijnen:

a. De uitdrukkelijke belofte Gods in dit vers, namelijk, niet alleen wegens het wenden van de gevangenis van Juda uit Babel, maar ook wegens die van Israël, namelijk de tien stammen, die reeds naar Assyrië weggevoerd waren. Het is wel waar, dat er volgens Jer. 3:14, enige weinigen terug zijn gekomen, die volgens 2 Kron. 35:17, 18, onder Juda hun toevlucht hadden genomen, en daar gebleven waren. Zo leest men ook van Zacharias en Elisabeth ten tijde van Christus, die uit Levi, Luk. 1 : 5, Anna de profetes, die uit Aser, en bijgevolg uit de tien stammen waren. Maar echter schijnt het zo - ten minste men vindt mijns wetens geen uitdrukkelijk gewag in de Bijbel, - dat de meesten van de tien stammen uit Assyrië nooit zijn teruggekeerd. *Evenwel is de belofte hier uitdrukkelijk aan de Tien stammen*, én aan Juda.

b. Ook de uitdrukkelijke belofte Gods in dit vers, namelijk, **dat de Heere Juda en Israël bouwen zou als in het eerste, of meerder dan in den beginne**. Nu weet elk, dat na hun wederkering uit Babel, zij nooit genoten hebben, hetgeen zij onder Salomo gehad hebben. Bijgevolg zou men dit bouwen in een geestelijke zin voornamelijk kunnen opvatten, wanneer - volgens Zach. 2:1, 13 en 8:3-8, - de stad herbouwd en dorpsgewijze bewoond zoude worden, en dat knechtjes en meisjes weer zouden spelen op de straten. Vergelijk hiermee nu eens dit teksthoofdstuk van vs. 8-16. Daar vindt u dezelfde beloften, en tegelijk dat dit plaats zou hebben in de dagen van de Spruite Davids, de Heere hun Gerechtigheid. In die dagen zou Juda verlost worden, en Jeruzalem zeker wonen. Dat dit op hun geestelijke verlossing *in het laatste der dagen* zou kunnen zien, hetwelk alle lichamelijke verlossingen insluit, schijnt ons uit Jer. 30 : 18 -21, waar gij dezelfde belofte vindt als bij Zacharia, en hier in ons teksthoofdstuk.

Daar wordt in het vierentwintigste vers bijgevoegd, *dat in het laatste der dagen hierop zou gelet worden*. Wien het lust, kan hierover nazien de kanttekening op Jer. 30:18. Hierop volgt aanstonds die belofte in het eerste vers van Jeremia 31: *Te*

dien zelfden tijde zal Ik allen geslachten Israëls tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn.

c. Behalve, (zoals het ons toeschijnt) weet ik niet, wanneer die grote belofte, als in het negende vers van dit hoofdstuk, zijn vervulling gehad zou hebben, waar God zegt: *en het zal Mij zijn tot een vrolijke naam, tot een roem, en tot een sieraad, bij alle heidenen der aarde, die al het goede zullen horen, dat Ik hun doe; en zij zullen vrezen en beroerd zijn over al het goede, en over al den vrede, dien Ik hun beschik.* Want wij lezen, dat Juda (nadat zij omtrent vierenzeventig jaren in Babel geweest, en door Kores verlost waren, volgens 2 Kron. 36, en met Ezra naar Jeruzalem wedergekeerd waren, volgens Ezra 7,) dezelfde boze weg insloegen als tevoren. Zij verbasterden weer de godsdienst, en vermengden zich weer in huwelijken met vreemde volkeren, en verachtten weer de boden Gods. Zij verwierpen de raad en de waarschuwingen van Gods boden. De Heere zond opnieuw Zijn knechten, zelfs een Nehemia, een vorst, volgens Neh. 13:18, die hen dus aansprak: “Deden uw vaders niet alzo? en God bracht al dit kwaad over ons, en over deze stad, en gijlieden maakt de hittige gramschap nog meer over Israël.”

Petrus Serrarius, 1600-1669, publiceerde in 1665: **EEN BLIJDE BOODSCHAP AAN JERUZALEM**. Het behelst een samenspraak tussen Christenen betreffende de herstelling van het Rijk van Israël; en de wederoprichting aller dingen die God gesproken heeft door de dienst van al Zijn heilige profeten, van alle eeuw, Handelingen 3: 21.

Uitvoerig gaat Serrarius in op de terugkeer en bekering van de 10 STAMMEN. Hieronder volgt een verkort uittreksel uit zijn boek. Het boek staat op www.theologienet.nl

Verlicht Christen. Zeer wel. Deze twee plaatsen zijn ook zodanig, - dat zelfs onze nieuwe Nederlandse overzetteren in hun aantekeningen over Deut. 4: 30 bekennen moeten, - dat dit een profetie schijnt te zijn van de bekering van de Joden, vergeleken met hfd. 30: 1, 2, 3 etc. en Hoséa 3: 5. Zo is het dan dat Mozes aldaar sprekende tot alle 12 stammen van het huis van Jacob, hemel en aarde tot getuigen roept tegen hen; en haar voorzeggende hebbende, *dat zij voorzeker haast omkomen zouden van dat land waar ze de Heere ingevoerd had, en onder de volken verstrooid zouden worden*, voegt hij uiteindelijk daarbij:

Deut. 4: 30. *Wanneer gij in angst zult zijn, en u al deze dingen zullen treffen, in het laatste der dagen, dan zult gij wederkeren tot de Heere uw God, en Zijn stem gehoorzaam zijn.*

31. *Want de Heere uw God is een barmhartig God, Hij zal u niet verlaten, noch u verderven, en Hij zal het verbond uwer vaderen, dat Hij hen gezworen heeft, niet vergeten.*

Broeder. Weliswaar wordt hier ook wel van een bekering en van een wederbrenging van Israël gesproken: maar is dit niet al te schoon vervuld in de wederbrenging van de Joden uit de Babylonische gevangenis ten tijde van Cyrus en Darius?

Verlicht Christen. Ik antwoord: nee; en dat om verscheiden redenen die alle beter op deze tegenwoordige gevangenis of verstrooiing passen, als op de Babylonische.

1. Hier wordt gesproken, niet tot Juda en Benjamin alleen, die uit Babel wedergekomen zijn, maar tot het ganse huis van Jacob dat nu onder alle volken

verstrooid is.

2. Zo wordt hier ook gesproken van een bekering die pas in het laatste der dagen zal geschieden, hetwelk beter op deze lange Babylonische gevangenis als op gene 70-jarige past.
3. Zo wordt er ook van zulke bekering alhier gedacht, waar een ware gehoorzaamheid op zal volgen en een dergelijke is niet gevolgd op de Babylonische wederbrenging.
4. Zo het tegen de barmhartigheid van God en tegen het verbond met de vaderen gemaakt, zou geweest zijn, dat Hij die twee stammen, die weleer in Babel weggevoerd zijn geweest, zou verlaten hebben; hoeveel meer zou dit tegen Zijn barmhartigheid en tegen Zijn verbond strijden, dat Hij nu in deze zestienhonderd-jarige gevangenis al de twaalf stammen van Israël eeuwig verderven en vergaan zou laten, zonder aan de beloften aan hun voorvaderen gedaan, eens te gedenken? ...

(2) Nu wat aangaat uw tweede vraag, op welke wijze deze wederbrenging ook van de Tien Stammen van Israël zal teweeg gebracht worden, daarvan zal u de profeet zelf in de volgende verzen 15 en 16 klaar bescheid doen, als hij zegt:

15. *Ook zal de Heere de inham der zee van Egypte verbannen, en Hij zal Zijn hand bewegen tegen de rivier door de sterkte Zijns winds; en Hij zal dezelve slaan in de zeven stromen, en Hij zal maken, dat men met schoenen daardoor zal gaan.*

16. *En daar zal een gebaande weg zijn voor het overblijfsel Zijns volks, dat overgebleven zal zijn van Assur, gelijk als Israël geschiedde, toen het uit Egypteland optoog. Vergelijk hierbij Jesaja 27: 12 en 13.*

12. *En het zal te dien dage geschieden, dat de Heere dorsen zal van de stroom der rivier af tot aan de rivier van Egypte; doch gijlieden zult opgelezen worden één bij één, o gij kinderen Israëls.*

13. *En het zal geschieden te dien dage, dat er met een grote bazuin geblazen zal worden; dan zullen die komen die in het land Assur verloren zijn, en die heengedrevenen in het land Egypte; en zij zullen de Heere aanbidden op de heilige berg te Jeruzalem.*

Zie, daar hebt u de wijze, hoe de Heere nog eens deze Tien Stammen van de kinderen Israëls die te dier tijd van Assur nog overgebleven zullen zijn, en nu als verloren geacht worden, weer in hun land brengen zal. Namelijk, de Heere zal hen doen, zoals Hij weleer aan haar voorvaders gedaan heeft, toen Israël uit Egypte optoog. Wat was dat? Wat deed God toen ten gunste van Israël? Te weten, Hij deed de *zee weg gaan door een sterke wind, en maakte ze droog*, zodat het volk droogvoets daardoor ging. Exod. 14: 21 en 22. Even dat zal Hij ook nu aan dit overblijfsel van Zijn volk doen: *Hij zal de inham der zee van Egypte verbannen, en Hij zal Zijn hand bewegen tegen de rivier door de sterkte Zijns winds; en Hij zal dezelve slaan in de zeven stromen, en Hij zal maken, dat men met schoenen daardoor zal gaan; zodat er een gebaande weg zal zijn, enz. ...*

Wilh. à Brakel spreekt uitdrukkelijk zijn verwachting uit voor de 10 STAMMEN, in zijn boek: De redelijke Godsdienst, 3e deel over de Openbaring.

Opvallend in zijn benadering van het Oude Testament is dat hij niet zuiver vergeestelijkend te werk gaat. Voor hem hoort de landbelofte voor Israël bij het heil van het genadeverbond en blijft deze belofte ook van betekenis voor de toekomst. De terugkeer van de Joden naar hun land zal volgens hem gepaard gaan met hun bekering tot Jezus als messias en met de komst van het duizendjarig vrederijk. Hij verwacht de

bekering van geheel Israël, ook die van de verdwenen tien stammen, en spreekt daar in meeslepende bewoordingen over: *"Als God die verharde natie vervullen zal met de Geest en genade in het herkennen en aannemen van den Messias, David, hunnen koning, dan zal zich in hen vertonen een wonderbare liefde, blijdschap en heiligheid in het geloof, 't zal een uitnemender tijd zijn, dan in de dagen der apostelen; de kerk uit de Heidenen zal zoo verwakkerd en verlevendigd worden door de bekering van Israël, dat hun vorige staat er zoo bij verschijnen zal, als een dode bij een levende, en de onbekeerden zullen met grote hopen bekeerd worden, en de bekeerden zullen enen wonderbare vermeerdering in den trap van genade deelachtig worden. O! wat zal dat een heerlijke tijd zijn! Wie zal dan leven?"*²

5. Verwachting in de Talmoed en in de traditie

Er zijn ook discussies in de Talmoed over de vraag of de Tien Verloren Stammen zal uiteindelijk worden herenigd met de stam van Juda, dat wil zeggen met het Joodse volk. Een Asjkenazische Joodse traditie spreekt van deze stammen als *Die Roite Yiddelech*, "De kleine rode Joden", afgesneden van de rest van het Jodendom door de legendarische rivier Sambatjon, waarvan de schuimende wateren verhogen hoog in de lucht een muur van vuur en rook dat is onmogelijk te passeren."

De Portugese Antonio de Montezinos deed verslag na zijn reizen, dat sommige van de Verloren Stammen leefden onder de indianen van de Andes in Zuid-Amerika. In antwoord hierop schreef Manasse ben Israel, een bekende rabbijn van Amsterdam, op 23 december 1649:

... Ik denk dat de Tien Stammen niet alleen daar wonen ... maar ook in andere landen overal verspreid, deze kwamen nooit terug naar de Tweede Tempel en ze blijven tot de dag van vandaag nog steeds bij de Joodse religie ...

In 1655, deed Manasse ben Israel een petitie aan Olivier Cromwell voor de Joden om terug te keren naar Engeland. Sinds het Edict van Uitzetting in 1290, was het voor Joden bij de wet verboden in Engeland te wonen. Een van de redenen voor de vermeende belangstelling van Cromwell in de terugkeer van de Joden naar Engeland was de theorieën dat de bekering van de Joden aanstaande was en de verwachting dat het een voorbereiding was voor de vijfde monarchie - dat wil zeggen, de monarchie die de Assyrische, de Perzische, de Griekse en Romeinse wereldrijken zou tenonder brengen.

Tijdens de tweede helft van de 18de eeuw werden variaties op deze zelfde theorie bepleit door een aantal die dachten dat het Britse Rijk een manifestatie van oude profetieën was die betrekking hadden op het Koninkrijk van Israël en Juda.

Anderen geloven dat de Verloren Stammen gewoon gefuseerd waren met de lokale bevolking. Bijvoorbeeld, de *New Standard Jewish Encyclopedia*. Men ziet het als een historisch feit, dat sommige bewoners van de Tien Stammen in Palestina bleven. Waar - afgezien van de Samaritanen - sommige van hun nakomelingen lang hun identiteit behielden onder de Joodse bevolking, terwijl anderen vermoedelijk werden vermengd toen de laatste Joodse ballingen in 597-586 voor Chr. werden gedeporteerd naar Babylonië.

Het is heel opmerkelijk dat sinds de herovering van Jeruzalem in 1976 er een 'Israëlitisch ontwaken' onder de verloren stammen zichtbaar begon te worden. Nog juist op tijd, vóórdat zij hun laatste restje Israëlitische identiteit zouden verliezen. Dat 'ontwaken'

² W. à Brakel, Redelijke Godsdienst, Rotterdam z.j., 123.

ging samen met belangstelling van sommige Joden, die hun wortels gingen onderzoeken. Het resultaat kwam echter langzaam op gang. Na de val van het Communisme en de massale terugkeer van Joden uit Rusland, heeft het onderzoek naar de Verloren Stammen een nieuwe impuls gekregen. Regelmatig duiken onderzoekers in de historie en in de leefwijze van groepen mensen, die onder het volk waar zij leven een aparte plaats innemen. Veel groepen beweren afkomstig te zijn van een specifiek Verloren Stam. Maar een eerste wetenschappelijke bewijs zoals Y-DNA-testen, met name Haplogroep J, zou wellicht ook heel wat mensen uitsluiten. Sommige van deze groepen worden in het volgende hoofdstuk besproken.

Hoofdstuk 3

Gevonden stammen

Onderstaande groepen zijn, of beweren, afkomstig te zijn van de *Tien Verloren Stammen*

1. Beta Israël van Ethiopië; van de stam van Dan

De Beta Israel, (=huis van Israël) ook bekend als Falasha's, zijn Ethiopische Joden. Sommige leden van de Beta Israël evenals verscheidene Joodse geleerden, geloven dat ze afstammen van de stam van Dan, in tegenstelling tot het traditionele verhaal van hun afstamming van de koningin van Sheba. Ongeveer 7.000 Joden werden in 1984 naar Israël gebracht. Circa 18.000 Joden blijven achter.

In 1991 heeft er een buitengewoon riskante en geslaagde operatie plaatsgevonden om de Ethiopische Joden uit het belegerde Addis Abeba naar Israël te brengen. Met één Boeing 747 gingen 1080 mensen aan boord.

Onder druk heeft de regering besloten in september 2008 om nog eens 3.000 mensen in Ethiopië te controleren om in aanmerking te komen voor Aliya (=terugkeer naar Israël). De criteria voor deze mensen is dat zij moet aantonen, óf hun echtgenoot moeders hebben uit het Jodendom. Zij moeten een bloedverwant in Israël hebben die een petitie namens hen opstelt en zij moeten op een tellinglijst voorkomen opgesteld in 1999 bekend als de Efrati-lijst. Degenen die nog steeds wachten leven in erbarmelijke omstandigheden. Tot nu toe zijn 2.500 mensen van de 3000 gecontroleerd. Men hoopt dat de regering zal instemmen om verder te gaan en de resterende 500 mensen te onderzoeken. Bovendien wachten nog 5.700 Falasha's op toestemming om te emigreren.

2. Perzische Joden; Efraïm, Dan, Zebulon, Aser en Naftali

Joden in Arabië; Ruben, Gad en Manasse

Perzische Joden, of Iraanse Joden zijn afkomstig van de stam van Efraïm. Zij vormden oudtijds een van de grootste Joodse gemeenschappen in het voormalige Perzische Rijk.

In de vroege Middeleeuwen besloot ene Benjamin uit het Spaanse Tudela, zoon van Jonah om op zoek te gaan naar verloren stammen. In 1165 begon hij aan een wereldreis vol avonturen en gevaren. In het Reisverslag door Benjamin uit Tudelo beschreef hij zijn ervaringen. In Perzië en beide **Arabisch Schiereiland** kwam hij afstammelingen van de verloren gewaande Israëlieten tegen. *“Er zijn in het land van Perzië afstammelingen van vier stammen van Israel te vinden. Dan, Zebulon, Aser en Naftali. Ze worden geregeerd door hun prins, Josef de Leviet.”*

Tijdens zijn bezoek aan **Arabië** kwam bij in Kheibar andere Israëlieten tegen, waarover bij schreef. „Deze Mannen stammen af van Ruben, Gad en Manasse.”

3. De Bene Ephraim uit Zuid-India.

Bene betekend *zonen van Efraïm* wonen in Zuid-India. Zij beschouwen zich nakomelingen van de stam van Efraïm. De Nasranis van Kerala, India zijn van Hebreeuwse afkomst, maar er is niet veel bekend is over hun verleden, waardoor het moeilijk om er zeker van dat zij ook afstammen van de 10 Stammen. (Ref. Dr Asahel

Grant's 'De Nestorianen of de Verloren Stammen van Israël' voor meer informatie over de Christenen en de Nestorianen).

4. Bene (=zonen) van Israël van Zuid-Azië; Efraïm

De Bene Israël (Hebreeuws: "Zonen van Israël" genoemd) zijn een groep Joden die leven in verschillende Indiase steden, Mumbai, Pune, Ahmadabad; en in Pakistan, zoals in Karachi, Peshawer en Multan. De *Bene Israël* vormen de grootste sector van de Joodse bevolking van het subcontinent, en vormt het grootste deel van die soms aangeduid als *Pakistaanse Joden*. De taal van de Bene Israël is **Joods-Marathi**, een vorm van Marathi. Van hen zijn er al geëmigreerd naar Israël.

In Kerela, Zuid-West- India, leven de Kenanieten, die hun Jodendom sedert de vroegste tijden met Christelijke invloeden vermengden. Zij leven als Hebreeuwse Israël-Christenen onder de Indiërs.

5. Pathanen; Ruben, Simon, Aser, Levi, Naftali, Gad, Jozef; Benjamin

In 2010 heeft Amir Mizroch in de Jerusalem Post erop gewezen dat zelfs *Pashtuns* in Afghanistan en Pakistan zou kunnen afkomen van de verloren Joodse stam van *Efraïm*. Shahnaz Ali, een verbonden aan de Indiase National Institute of Immunohaematology in Mumbai, is begonnen het bestuderen van de bloedmonsters die zij verzameld van de Afridi Pathanen in Malihabad, in de Lucknow district in Uttar Pradesh, India, om hun vermeende Israëlitische oorsprong te controleren.

De Afghaanse strijders horen tot de stam van de Pathanen, die naar hun taal, het Pasjtoe, ook wel Pastoenen genoemd worden. Er zijn ongeveer zeven miljoen Pathanen in Afghanistan en acht miljoen Pathanen in Pakistan. Volgens Avigail stammen de Pathanen af van enkele van de tien stammen, die in 721 vóór Christus door de Assyriërs werden weggevoerd. Volgens Avigail dragen de Afghanen Hebreeuwse amuletten en noemden ze zich vroeger zelfs de *Bné Israël* een Joodse uitdrukking, die betekent: *de zonen van Israël*. Er zijn zelfs mensen die Israël heten. De besnijdenis wordt op de achtste dag na de geboorte uitgevoerd, net zoals de Joden dit doen, terwijl de Islamieten het pas op twaalfjarige leeftijd doen. Oudere Pathanvrouwen ontsteken op vrijdagavond kaarsen om de sabbat te verwelkomen, precies zoals ook Joodse vrouwen dit doen. Ze kennen de Davidsster en dragen een gebedskleed, waar soms ook de gebedskwasten aan bevestigd zijn. De Pathaanse clans zouden zelfs namen hebben, die op de namen van enkele van de verloren tien stammen lijken. Er is een clan die Rabani heet, wat gelijk is aan **Ruben** en er is een clan die Sjinwari heet, wat gelijk is aan Sjimoon, **Simon**. Er is een groep die Ashuri heet, wat overeenkomt met **Aser** en er is een groep die Yusuf-zai heet, wat **zonen van Jozef** betekent.

Het Israëlitische ministerie van Buitenlandse Zaken heeft besloten om onderzoek te financieren om vast te stellen of de Pashtuns (etnische groep waaruit de Taliban bestaat) een van de tien Verloren Stammen van Israël zijn. Het onderzoek zal worden uitgevoerd in India omdat het nu onmogelijk is om deze onderzoeken uit te voeren in Afghanistan en Pakistan. Men weet het allang, de Pashtuns - of Pathanen - die vooral bewonen de zuidelijke en zuid-oosten van Afghanistan en het westen en noordwesten van Pakistan zijn waarschijnlijk afstammelingen van een van de verloren stammen van Israël. Overeenkomsten in de rituelen, kleding, familie tradities, culinaire ... Alles wijst erop dat de Pashtuns Joodse voorouders hebben.

De Pathaanse gemeenschap is erg gastvrij. Dit kwam in 2001 aan het licht in de Pakistaanse stamgebieden die aan de Noordwestelijke Grensprovincie grenzen. De Afghaanse taliban en hun bondgenoten van Al-Qaida kregen er toen onderdak nadat ze door Amerikaanse troepen verdreven waren uit Kaboel. In Afghanistan vormen de Pathanen de grootste bevolkingsgroep. Zowel in Afghanistan als in Pakistan zijn de Pathanen verdeeld in verschillende stammen en clans, die nooit verenigd werden. Maar ze spreken dezelfde taal en delen tradities waarvan de gastvrijheid deel uitmaakt.

Verhouding tot de stammen van Israël

Er zijn interessante gegevens over het behoud van de stambomen en hun relatie tot de vaders van het Israëliëse volk. Deze stambomen zijn goed bewaard gebleven. Sommigen van hen zijn geschreven in gouden letters op suède. De namen van de stammen spreken voor zich: de stam van Harabni (in de Afghaanse tongval) is de stam van **Ruben**, de Shinwari is **Simeon**, de Levani - **Levi**, Daftani - **Naftali**, Jaji - **Gad**, Ashuri - **Aser**, Yusuf Su, **zonen van Jozef**, Afridi - **Efraïm**, en zo verder.

De voormalige monarchie in Afghanistan heeft een wijd verspreide traditie volgens welke hun oorsprong was van de **stam van Benjamin** en de familie van koning Saul. Volgens deze traditie, had Saul een zoon genaamd Jeremia en hij had op zijn beurt een zoon genaamd **Afghana**. Jeremia stierf op ongeveer dezelfde tijd als Saul en de zoon Afghana werd opgevoed door koning David en bleef in het koninklijk paleis, ook tijdens de regering van Salomo. Ongeveer 400 jaar later, in de dagen van Nebucadnezar, vluchtte de Afghana familie naar de Gur regio (Jat in onze tijd). Dit is in Midden-Afghanistan en de familie is hier neergestreken en onderhandelde met de mensen van het gebied.

In het jaar 622, met de verschijning van de islam, Mohammed stuurde Ibn Waleed Khaled naar de 'zonen van Ishrail' om het woord van de islam onder de Afghaanse stammen verspreiden. Hij slaagde in zijn missie, ging terug naar Mohammed met zeven vertegenwoordigers van de inwoners van Afghanistan en met 76 aanhangers. De leider van deze mensen was 'Kish' (dezelfde naam als de vader van Saul). Volgens de traditie, de afgezanten geslaagd in hun opdracht en Muhammed prees hen er voor.

De plaats van de Assyrische ballingschap

Volgens de Bijbel (de tweede Boek der Koningen, Kronieken 1 en 2), werden de tien stammen verbannen naar Calah en Havor en de rivier Gozan en omtrent de steden van Medië. Calah is volgens sommigen het tegenwoordige Nimroed in Irak. In Calah vonden wetenschappers een potscherf met Joodse namen, zoals Menachem, Hananiël, Nadbaël.

Volgens de traditie van de Joden van Afghanistan, de rivier Gozan is 'staaf jichan' (rivier in het Perzisch is staaf), een van de zijrivieren van de Emo-Daria, die afdalt in de nabijheid van de stad Maimane. De stad Havor is, zeggen ze, peh-Shaor (Pash-Havor"), wat betekent 'Over Havor' in Afghanistan, en fungeert nu als het centrum van de Pathanen in Pakistan; het hele gebied werd bevolkt door de Assyrische ballingschap. Er zijn onderzoekers die beweren dat alle Joden die in het zuiden langs de USSR Emor-Daria wonen de afstammelingen zijn van de tien stammen - de Bucharins, Georgiërs, enz. Zoals we weten, werd een groep van "B'nei Yisrael" gevonden - waarvan sommigen nu in Israël wonen - in India en Afghanistan. Het bestaan van de Pathan stammen is dus in het hart van het gebied waar de Tien Stammen zijn gevonden.

De Britten, die Afghanistan bestuurden voor een lange tijd, vonden het moeilijk om onderscheid te maken tussen de Pathanen en de Joden, en noemden de Pathanen 'Juz' -

Joden. Er zijn talrijke bewijzen van het bestaan van de Joodse gewoonten onder de Pathanen. Bijvoorbeeld: besnijdenis binnen acht dagen; een thalis (gebedsmantel) en vier franjes (Tsitsit), een Joodse bruiloft (Hupah en ring), rituelen van vrouwen (onderdompeling in een rivier of bron), leviraat huwelijk (Yibum), het eren van de vader, verboden voedingsmiddelen (paard- en kameelvoeding), verbod van koken van vlees met melk, een traditie van rein en onrein gevogelte, de Shabbat (voorbereiding van 12 Hallah broden, verboden te werken), verlichting met een kaars ter ere van de Sjabbat, de Grote Verzoendag (Jom Kippoer) het gebed (een aantal van hen bidden gedraaid in de richting van Jeruzalem), bloed op de drempel en op de twee Mezzuzoth (in tijden van pest of moeite), een zondebok, genezing van de zieken met de hulp van het Boek der Psalmen (het Boek plaatsen onder het hoofd van de patiënt), een Hebreeuwse amulet (Kamia), Hebreeuwse namen (ook voor wijken en dorpen), Heilige Boeken (ze eren vooral de wet van 'Sharif', nl. de wet van Mozes), en het ontstaan wanneer de naam van Moshe wordt vermeld.

Afgezien van synagogen, Sifrei Thora, en Hebreeuws plaatsnamen zijn er ook aanwijzingen over belangrijke archeologische vondsten: in de buurt van de stad Herat in Tehcharan, zijn oude graven gevonden waarop geschreven was in het Perzisch en in de Hebreeuwse taal. De graven dateren uit de 11e tot de 13e eeuw. In een tegenovergestelde manier, zo lijkt het, zijn er een aantal van inscripties op rotsen gegraveerd in oude Hebreeuwse schrift buurt van de stad Netchaset. In de 'Dar el Amman' Museum in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, is er een zwarte steen gevonden in Kandahar, waarop geschreven is in het Hebreeuws.

De wetenschappers proberen de juistheid vast te stellen van de Joodse oorsprong van de Pashtuns. Ze kunnen rustig werken in Noord-India, in Lucknow, de hoofdstad van Uttar Pradesh. Malihabad", een district van Lucknow (India), is het enige land Pashtun of Pathan, waar je veilig en gemakkelijk toegang krijgt voor iedereen die geïnteresseerd is in de waarschijnlijke Joodse oorsprong van de Pathanen. 'Het is niet mogelijk om DNA-monsters in Afghanistan of de tribale gebieden van de provincie Noord-west-grens van Afghanistan (NWFP), te verzamelen waar de meeste van de Pashtuns wonen,' merkt terecht Navras Jaat Aafreedi, professor aan de universiteit van Lucknow. En zoals opgemerkt door de Indiase geleerde, zelf een etnische Pashtun, op zijn blog, 'het zou een echte sprong voorwaarts zijn als we nauwkeurig kunnen bepalen dat de Pashtuns van Joodse afkomst zijn.' "Niet de Taliban, maar hun voorouders waren wellicht Joods", grapte Simon McGregor-Wood correspondent voor ABC News in Jeruzalem. "Een grimmige ironie, zegt hij, wanneer we weten dat de Taliban Israel haten." Het Israëliëse ministerie van Buitenlandse Zaken heeft echter besloten om een onderzoek in te stellen door de geneticus Indiase Shahnaz Ali fonds. Men werd verwelkomd op het Technion-instituut in Haifa, waar de werkzaamheden voltooid worden.

6. Sjinloeng Joden, Birma; Manasse

Rabbin Elijah Avigail uit Jeruzalem (rabbin en docent aan Joodse hogescholen) ontdekte Joodse wortels bij de *Sjinloeng*, - of: Shinlung - een stam die op de grens van Myanmar - het voormalige Birma - en India woont. De leden van deze stam zeggen, dat ze van Manasse afstammen. Avigail heeft er al zo'n 500 naar Israël helpen emigreren. Hij was in 1985 al bezig met zijn diepgaand onderzoek.

Kashmiri Joden

De Kashmiri's kunnen afstammelingen zijn van de 10 Verloren Stammen. Zij wonen ten Noorden van India, Hun aantal is circa 5 miljoen. Hoewel zij Moslims zijn dragen ze Bijbelse namen, bijvoorbeeld Cleb (Caleb), Israel, Hahana, and Lavni..." (Searching for the Lost Tribes, by Winston Pickett, p. 51.) Zij vieren het Paasfeest en hebben de overlevering dat ze komen uit Israel. Een onderzoeksgroep is bezig om meerdere overeenkomsten te bestuderen.

7. Joden in China; Abraham

In het bergachtige gebied ten noordwesten van China, ten westen van de Min-rivier, nabij de grens van Tibet, in Szechuan leeft een oud volk genoemd door de Chinezen, **Chiang-Min**, - *Chiangmi* - die ongeveer 250.000 mensen uitmaken.

De taal van de Chiang stam was vergeten en ze hadden ook hun oude schrift verloren. Deze stam had al een bijzondere Israëliische manier van leven voor 2300 jaar. Volgens hun traditie, is de Chiang stam de afstameling van Abraham, en had hun voorvader 12 zonen. Degenen onder hen die geen Chinese vrouwen namen lijken nog steeds Semitisch. De karaktereigenschappen van dit volk zijn integriteit, liefde voor de naaste, wederzijdse hulp, vrijgevigheid, bescheidenheid, verlegenheid, dankbaarheid en koppigheid. Ze hebben ook een vreeze voor de hemel en respect voor God. Zij geloven in een God die ze noemen *Abachi* de vader van de hemel, of *Mabichu*, de geest van de hemel, of ook *Tian*, Hemel. Als gevolg van de Chinese invloeden roepen ze God aan op de bergen die de centrale plaats voor de aanbidding zijn. Hun mening van God is, die van een almachtige God, die waakt over de hele wereld, de wereld eerlijk oordeelt, beloont de rechtvaardigen, en straft de goddelozen. Deze God geeft hen de mogelijkheid om berouw te doen en daardoor verzoening te krijgen voor hun misdaden. In tijden van moeilijkheden, noemen ze **God Yahweh**.

Ze geloven ook in geesten en demonen en ze zijn verboden hen te aanbidden; maar dit is waarschijnlijk een Chinese invloed. In het verleden hadden ze geschreven rollen van perkament en ook boeken; maar vandaag hebben zij slechts mondelinge tradities. Zij zelf begrijpen niet dat zij de gebeden elke week reciteren. De Chiang stam heeft een heel bijzondere manier van leven gebaseerd op het aanbieden van dierenoffers die lijken overeenkomstig te zijn met de Tien Stammen van Israël. Ze worden uitgevoerd door priesters waarvan het priesterschap wordt doorgegeven via erfenis van vader op zoon. Dit was dezelfde in het oude Israël. Op het moment van het offer worden 12 vlaggen geplaatst rond het altaar om te leren dat ze afkomstig zijn uit een vader die 12 zonen had. De priesters moeten schone witte kleren dragen. Ongehuwde mannen mogen geen priester worden, wat hetzelfde was in het oude Israël (Leviticus 21:7, 13). De Chiang stam heeft een Nieuwjaar feest, een feest der feesten en een feest van dankbaarheid. De besnijdenis wordt niet uitgevoerd. Maar na de 7e dag of aan de vooravond van de 40ste dag van het leven van het kind, wordt een witte haan geslacht ter ere van het kind en hij krijgt een naam. Tot op de huidige dag houden zij de drie Israëliische bedevaartfeesten en respecteren daarbij de Tien Geboden, zoals zij ook ons bekend zijn.

Kaifeng Joden in China

De Kaifeng Joden zijn leden van een kleine Joodse gemeenschap die bestaat in Kaifeng, in de Henan provincie van China, voor honderden jaren. Joden in het moderne China van oudsher noemden zichzelf Youtai (vanuit Juda) in het Mandarijn Chinees; dat is ook de belangrijkste hedendaagse Chinese taal voor Joden in het algemeen.

Een stenen monument in de stad suggereert dat ze er waren ten minste sinds 231 v. Chr. Volgens historische gegevens, een Joodse gemeenschap leefde in Kaifeng ten minste vanaf de Noordelijke Song-dynastie (960-1127) tot in de late negentiende eeuw. Het wordt ook vermeld dat in 1163 Ustad Leiwei (Levi) belast werd met de religie (Ustad betekent leraar, rabbi), en dat ze een ingebouwde synagoge bezaten, omgeven door een studiehuis, een ritueel bad, een gemeenschappelijke keuken, een koosjer slachten, en een sukkah.

Tijdens de Ming-dynastie (1368-1644), een Ming-keizer verleende zeven familienamen voor de Joden, waardoor zij tot vandaag herkenbaar zijn: Ai, Shi, Gao, Jin, Li, Zhang, en Zhao; afkomstig van de oorspronkelijke zeven Joodse familienamen: **Ezra, Simon, Cohen, Gilbert, Levi, Jozua en Jonathan**. Interessant is dat twee van deze: Jin en Shi equivalent zijn aan gemeenschappelijke Joodse namen in het westen: Goud en Stone. (Goldstone, een veel voorkomende Joodse naam)

8. Bnei Menashe van India; Manasse

De *Bnei Menashe* (uit noordoost India) zeggen afkomstig te zijn van de verloren *stam van Manasse*. Hun mondelinge tradities zeggen dat ze oorspronkelijk komen vanuit het Perzische Rijk in Afghanistan. Het land werd Assyrië genoemd, voordat het veroverd werd door Babylonië en daarna door de Meden en Perzen. Volgens hun tradities, gingen zij naar China, waar ze vanwege vervolging de wijk namen naar India en Zuid-Azië.

Een groep van 7.000 Indiase Joden is erkend als afstammelingen van een van de tien verloren stammen van het koninkrijk Israël. Volgens hun overlevering zijn ze ruim 2.200 jaar (in de tijd van de Griekse overheersing) geleden uit Galilea trokken en naar oostelijke richting gegaan. De groep wordt beschouwd af te stammen van de *stam Manasse*. Zij wonen momenteel in de **Indo-Burmese** jungles, naar verluidt na een eeuwenlange trektocht door Irak, Afghanistan en Zuid-China. Deze groep heeft enkele antieke gebruiken die alleen in het Jodendom bestaan, waaronder de besnijdenis van jongetjes op de achtste dag na de geboorte. Ze vierden ook een feest waarin matzes werden gegeten terwijl het normaliter geen broodeters zijn.

Zie "Accross the sabbath River; in search of the Lost Tribes of Israel", door Hillel Halkin. Lost Tribes from Assyrië, door Avihail Brin en in het Hebreeuws door Issachar Katzir.

In augustus 2007 zijn de eerste 1000 Bnei Menashe gearriveerd in Israël. Daarna kwamen er problemen met de verdere Aliya.

In januari 2013 keerde het 2000ste lid van de Bnei Menashe stam uit het Nood-Oosten van India terug naar Israël.

Van de Himalaya naar Tel Aviv

REFORMATORISCH DAGBLAD 21-06-2010 12:15 Martin Janssen

Nakomelingen van de in 722 voor Christus naar Assyrië gedeporteerde stam van Manasse blijken in India te wonen. Na 2700 jaar keren sommigen van hen terug naar het land van hun voorouders.

Begin deze maand speelde er zich op Israëls internationale vliegveld Ben Gurion een opvallend schouwspel af, dat de nieuwsgierigheid van veel reizigers wekte. Er landde

een vliegtuig van Indian Airlines met aan boord zo'n honderd passagiers, veelal gekleed in traditionele Indiase gewaden. Na het verlaten van het vliegtuig knielde de ene passagier na de andere om de Israëliische grond te kussen.

De passagiers waren leden van de *Bnei Menashastam*, die leeft in de grensgebieden van India, Nepal en Birma. Sinds 2004 is op basis van historisch en antropologisch onderzoek overtuigend bewijs geleverd dat de leden van deze stam de nakomelingen zijn van Manasse, een van de oorspronkelijke twaalf stammen van Israël. Met deze "aliyah", oftewel terugkeer naar Israël, kwam voor de passagiers van Indian Airlines een einde aan een zwerftocht die 2700 jaar had geduurd. Daarbij geholpen door de organisatie Shavei Israël (terugkeer naar Israël, zie kader), die geleid wordt door de Amerikaanse journalist Michael Freund.

In dit verband dient de naam van rabbi Eliyahu Avichail genoemd te worden. Rabbi Avichail richtte in 1975 de stichting Amishav (Mijn volk keert terug) op. De rabbi heeft van de zoektocht naar en de terugkeer van de tien verloren stammen van Israël zijn levenswerk gemaakt. Zijn opvallende leven werd in 1999 verfilmd in "The return of the lost tribes". Hillel Halkin, columnist van The New York Sun, reisde meermalen met rabbi Avichail naar India en schreef over zijn ervaringen in 2002 een boek, getiteld "Across the sabbath river".

Zijn expeditie, op zoek naar de verloren stammen van Israël, brachten rabbi Avichail in 1979 voor het eerst naar de grensgebieden van India en Birma, waar hij een aantal maanden meeleeftte met het daar wonende Shinlung- of Kukivolk, dat zichzelf Bnei Menasha noemde. Deze maanden zouden een bekroning van zijn levenswerk worden. Hij was hier getuige van wat de stam het "Chapcha Khutfeest" noemde. Rabbi Avichail raakte ervan overtuigd dat dit feest het Joodse Pascha was.

De stam vierde dit feest in de maand maart en de feestelijkheden duurden zeven dagen. De stam leeft in bergachtige, vaak schier onbegaanbare gebieden en de feestelijkheden begonnen met het aanleggen van een nieuwe weg door de bergen. Toen rabbi Avichail het stamhoofd vroeg naar de reden hiervan, kreeg hij tot zijn verbazing te horen dat de nieuw aan te leggen weg de uittocht uit Egypte moest vergemakkelijken.

In de vroege morgen van de eerste dag van het feest verzamelden alle stamleden zich in de deuropening van hun woningen, om hier gehaast hun maaltijd te nuttigen. De rabbi kreeg te horen dat de stam deze maaltijd "Chlawag Hnawt" noemde. Op de vraag naar de precieze betekenis hiervan zei het stamhoofd tegen de rabbi dat hij die ook niet wist. Hij wist slechts dat hun voorvaderen dit ritueel sinds mensenheugenis vierden, en dat het iets betekende dat in grote haast moest gebeuren omdat de voorvaderen onder druk stonden om Egypte te verlaten.

Diezelfde avond was rabbi Avichail getuige van een ritueel dat hem volledig overtuigde. De priester van de dorpsgemeenschap, in feestelijke witte kleding gehuld, slachtte in het midden van het dorp een offerdier en verzamelde het bloed zorgvuldig in een schaal. Vervolgens begon hij een rondgang door het dorp waarbij hij het bloed op de deurposten van de woningen aanbracht.

Een speciale commissie van rabbijnen onder leiding van opperrabijn Shlomo Amar begon in 2005 een onderzoek naar de oorsprong van deze Bnei Menashastam, en besloot om de stam officieel als afstammelingen van het Joodse volk te erkennen. Sindsdien is de stichting Shavei Israël onvermoeibaar in de weer om de in India, Nepal en Birma levende stamleden voor te bereiden op hun komst naar Israël.

Sinds 2007 worden er congressen georganiseerd in Dhulikhel, een stadje dat zo'n 30 kilometer ten zuiden van de Nepalese hoofdstad Kathmandu ligt. De congressen beogen een veelheid van doelstellingen te verwezenlijken. Van cursussen in de

Hebreeuwse taal tot informatieverschaffing over de moderne Israëliische samenleving. Shavei Israël realiseert zich terdege dat de emigratie van Bnei Menasha naar Israël veel meer is dan een vreugdevolle terugkeer naar het verloren gewaande thuisland.

Sinds voormalig premier Olmert in 2008 voor deze aliyah toestemming verleende hebben reeds 1700 stamleden deze sprong gewaagd. Sindsdien is gebleken dat het voor velen van hen een enorme cultuurschok vormde. Levend in panorama-achtige berggebieden op het drielandpunt van India, Nepal en Birma kwamen de Bnei Menasha terecht in het scherp gepolariseerde Midden-Oosten, zo verschillend van hun vreedzame traditionele leefgemeenschappen, waar de moderniteit nog niet was doorgedrongen.

De organisatie Shavei Israël heeft geleerd van deze lessen. Sinds 2009 concentreren de congressen zich steeds meer op de vorming van toekomstige leiders, die goed zijn voorbereid op het nieuwe leven in Israël. Doel hiervan is dat deze nieuwe leiders, die zorgvuldig uit de Bnei Menasha worden gekozen, hun in Israël arriverende stamleden vanaf hun eerste dag in Israël begeleiden en van alle noodzakelijke hulp voorzien.

Een punt van kritiek, ook binnen Israël zelf, betreft het feit dat de leden van de Bnei Menasha vrijwel zonder uitzondering worden ondergebracht in nieuwe nederzettingen op de Westelijke Jordaanoever. Daar worden ze volgens critici onnodig blootgesteld aan het soms vijandige gedrag van Palestijnen. Michael Freund, die Shavei Israël leidt, stelt echter dat de organisatie zich van dit alles zeer wel bewust is. Het zijn echter met name de huidige problemen in Israël op het gebied van huisvesting die op dit moment geen andere oplossing toestaan.

De organisatie hoopt de komende jaren nog zeker 7000 leden van de Bnei Menasha over te brengen naar Israël en beoogt hen zo veel mogelijk in dezelfde nederzettingen onder te brengen.

Shavei Israël

Shavei Israël is een organisatie met een dubbele doelstelling. Enerzijds doet de organisatie, en met opvallend succes, onderzoek naar de verloren tien stammen van Israël en probeert de nakomelingen van deze stammen op te sporen. Hier duikt gelijk de tweede doelstelling op, die bestaat uit het verlenen van praktische hulp aan zowel individuen als complete gemeenschappen die hun Joodse wortels hebben hervonden, om de aliyah, oftewel hun terugkeer naar Israël, mogelijk te maken.

Om wereldwijd zowel individuen als gemeenschappen hulp te bieden bij het beter leren kennen van hun herontdekte Joodse wortels en geloof, zendt Shavei Israël zowel spirituele leiders als onderwijskundig personeel uit. Die onderwijzen hun nieuwe geloofsgenoten in het Joodse geloof en de Hebreeuwse taal en gaan voor in de gebedsdiensten op de sabbat en tijdens Joodse feestdagen. Ze geven tevens wekelijkse bulletins uit in de moedertaal van de gemeenschappen.

Shavei Israël werd in haar beginjaren vaak wat meewarig bekeken door meer seculier georiënteerde joden binnen Israël zelf. Waarbij een rol speelde, dat de opvang en de integratie van deze nieuwkomers in de Israëliische samenleving een kostbare zaak was. Met name het laatste decennium is dat echter veranderd. Israël lijdt volgens veel deskundigen momenteel onder een demografische en spirituele crisis. Er wordt bezorgd vastgesteld dat binnen Israël zelf het demografisch evenwicht tussen haar Joodse en Palestijnse burgers verschuift, ten gunste van de Palestijnen. Bovendien wordt Israël geconfronteerd met een relatief nieuw verschijnsel, namelijk emigratie van vooral jongere Israëliërs naar het Westen. Vaak zijn de zeer moeilijke politieke omstandigheden in het Midden-Oosten de aanleiding.

Dit alles heeft het bewustzijn in Israël doen groeien dat deze nieuwkomers geen last maar een zegen voor het land zijn. Vooral omdat het merendeel van hen jonge mensen zijn. Deze groeiende gewaarwording heeft de visie op Shavei Israël en haar activiteiten positief beïnvloed.

Shavei Israël beschrijft haar activiteiten en doelstellingen als volgt: „De terugkeer tot het Joodse volk en geloof heeft niets van doen met dwang. Het is iedere keer weer een diepe persoonlijke beslissing, die het resultaat is van een innerlijk verlangen om een verloren erfenis te herontdekken. Shavei Israël steunt, leidt en begeleidt deze persoonlijke leeftochten en opent de deur voor allen die hun aliyah willen maken. Shavei Israël is wars van elke vorm van proselitisme en beantwoordt slecht de verlangens van hen, die willen terugkeren naar hun volk.”

Knanaya volk, קנאים

Aan de kust van Malabar wonen Joden die voornamelijk afkomstig zijn uit de Noordelijke Koninkrijk van Israël. Volgens de traditie zijn er ook *Kanaya* Joden bekend als de ‘Zuidelijken’ (‘Thekkumbhagar’ in het Malayalam) afkomstig uit de zuidelijke provincie van Israël, het Koninkrijk Juda.

In 345 na Christus reisde een kleine groep handelaren (= hebreuws: K'nanaim) naar de Joodse handelsposten op Kodungallur in Kerala en vestigde zich daar. Hun afstammelingen zijn vandaag bekend in Kerala als Knanaya Nasranis. Het zijn de afstammelingen van 72 Syro-Aramees Joodse gezinnen die migreerden van Edessa (nu Şanlıurfa), Turkije) de eerste Stadstaat dat het christendom omarmde in het Romeinse Rijk, onder leiding van een prominente koopman Knai Thomman (قنای تامن) (in het Engels, *Thomas de Zeloot*). Zij bouwden een stad in Kodungalloor met een kerk en 72 huizen.

Mar Joseph van Ufra (=UR) (מר יוסף) (مار يوسف) had een verrassende droom waarin hij zag het lot van de christelijke kerk in Malabar (ملابار), opgericht door St. Thomas, de apostel, in de eerste eeuw. Bovendien, geconfronteerd met nieuwe mogelijkheden voor handel in India en de toenemende vervolging van de Knanaya mensen veroorzaakte velen van hen te migreren. De groep bestond uit 400 christenen van 72 gezinnen van verschillende Joodse stammen. Met instructies van de patriarch van Antiochië, zeilden ze in drie schepen onder leiding van een toonaangevend schip met de vlag van koning David. De Knanaya mensen kregen toestemming om handel te drijven en zich te vestigen in Kodungallur door de toenmalige heerser van Malabar, Cheraman Perumal. De gebeurtenis is vastgelegd op koperen platen gegeven aan de gemeenschap.

9. Lepcha's in Bengalen en Nepal

In het gebied van de Himalaya's, woont een minderheidsgroep de stam van de Lepcha's, die tussen de 250.000 en 300.000 mensen telt. Zij zijn verspreid over een groot gebied, maar ze zijn met name talrijk in Sikkim, in het Darjeelinggebied van West-Bengalen en in Oost-Nepal, en in mindere mate komen ze ook in Bhutan voor. Iemand heeft ooit een boek over de Lepcha's geschreven: „Lepcha, my vanishing tribe”. Er bestaat een sterke oer-traditie binnen deze stam, dat ze ooit behoorden tot een verbond van stammen met dezelfde taal en cultuur. Dezelfde traditie leeft bij de stam van de Limboo's (groot ong. 275.000 mensen, gelokaliseerd in Oost-Nepal, het Ilam-district), waarmee ca. 3 eeuwen terug nog één stamverband bestond. Nu zijn de

culturen enigszins en de talen sterk uiteen gegroeid. De verhalen over een stammenbond van eeuwen her spreken dan eens over 2, dan eens over 6 of meer stammen, terwijl de zwerftocht van deze stammen voor de laatste eeuwen eerder naar een Oostelijke dan naar een Westelijke afkomst verwijst.

Een aantal verhalen zoals deze binnen de stammen leven, geven frappante overeenkomsten te zien met Bijbelse verhalen: men gelooft in de schepping van de vrouw uit een rib van de eerste man; men heeft het zondvloedverhaal, waarbij een schip met de weinige overlevenden strandt op een hoge berg (men noemt een berg van Sikkim i.p.v. Arrarat) Er leven, verspreid over India en Pakistan, overal in de berggebieden, sterk aan de Lepcha's verwante stammen. Eén daarvan, te vinden in de oostelijk Indiase deelstaat Manipur, houdt zelfs de besnijdenis in ere. Een mening dat de Lepcha-taal mogelijke verwantschap zou tonen met het Hebreeuws, of in elk geval met de Semietische talen, wordt niet door alle taalkundige beaamd. Er is wel uiterlijke verwantschap tussen het eeuwenoude Lepcha-script met het oud-Hebreeuwse en het Oud-Syrisch alfabet; zelfs 3 tekens zijn helemaal gelijk.

10. Bukharian Joden van Centraal-Azië; Naftali en Issasar

De Joden van Bukharan, ook Bukhari, (Hebreeuws: **בוֹכְרִים**, *Bukharim*) zijn Joden van Centraal Azië wie spreken Bukhori, een dialect van Perzische taal. Hun naam komt uit de vroegere Centrale Aziaat Emiraat van Boukhara, wat eens een aanzienlijke Joodse gemeenschap had. Sinds instorting van de Sowjetunie, was de overgrote meerderheid geëvacueerd naar Israël of Verenigde Staten, terwijl anderen zijn geëmigreerde naar Europa of Australië.

Een meerderheid van Joden Bukharian beweren dat hun voorgeslacht de Verloren Stammen van Israël zijn. Deze Joden menen nakomelingen te zijn van Issachar, Naftali, en Efraim Israëlitische stammen die nooit terugkeerden. Er is wat voor te zeggen dat ze gerelateerd zijn aan de stam van Issaschar, omdat een gemeenschappelijke familienaam onder hen is Issacharoff. De gemeenschap werd hoofdzakelijk afgesneden van de rest van Joodse wereld meer dan 2.000 jaar en op de een of andere manier erin geslaagd om hun Joodse identiteit en erfenis in aanwezigheid van talloze kansen te overleven en te bewaren. De meeste Bukharian Joden leefden binnen het Emiraat van Boukhara (momenteel Oezbekistan en Tajikistan), terwijl een klein aantal binnen leefde Rusland, Kazachstan, Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan, Kyrgyzstan. Na de oprichting van de Staat Israël, hebben bijna al deze Joden hun woonplaats verlaten en reisden naar Israël of andere landen. Eén synagoge bestaat er nog binnen Peshawar en er zijn twee belangrijke synagogen en verscheidene Joodse begraafplaatsen die nog in de havenstad Karachi functioneren.

11. Igbo Joden van Afrika; Naftali, Manasse, Levi, Zebulon, Gad

De Igbo Joden van Nigeria zeggen afkomstig te zijn uit de stammen van Efraïm, Naftali, Manasse, Levi, Zebulon en Gad. Het Igbo-volk bestaat uit ca. zes (6) miljoen mensen, met een christelijke godsdienst.

12. Lemba bevolking van Afrika

De Lemba bevolking (Vhalemba) uit zuidelijk Afrika maken er aanspraak op afstammelingen te zijn van een verloren Stam die gevlucht is uit Jemen en naar het zuiden van Afrika trokken. Zij hebben specifieke religieuze praktijken vergelijkbaar

met die in het Jodendom en een overlevering dat ze migranten zijn vanuit West-Azië of Noord-Afrika. Volgens de mondelinge geschiedenis van de Lemba, (Lemba was een plaatsje in het Heilige Land) waren hun voorouders Joden die afkomstig waren van een plaats genoemd Sena enkele honderden jaren geleden, en vestigden zich in Oost-Afrika. Sena is een verlaten oude stad in Jemen gelegen in het oostelijke Hadramaut-vallei. Uit de geschiedenis blijkt dat de stad bewoond werd door Joden in de afgelopen eeuwen. Er is een onderzoek gaande dat suggereert dat "Sena" ook kan verwijzen naar Wadi Masilah (in de buurt Sayhut) in Jemen, vaak Sena genoemd.

De Joodse groep trok naar Atrika onder leiding van een man die in de mondelinge overlevering 'Buba' - volgens sommigen een verbastering van Juda - wordt genoemd. Eenmaal in Afrika viel de groep uiteen: er zijn heden ten dage zo'n 70.000 Bantoesprekende Lemba in Zuidelijk Afrika, die in twaalf lokale groepen verdeeld zijn. Eén groep streek neer in Ethiopië en de andere trok zuidwaarts naar wat vandaag Tanzania en Kenia is, waar ze 'Senna 2' bouwden. Sommigen trokken verder en staan thans bekend als de Ba Mwenye (heren van het land). Een afsplitsing trok naar Mozambique, alwaar ze de stad 'Senna 3' bouwden. De BaSenna leven nog steeds in Mozambique.

Weer een andere groep trok naar Chiramba, Zimbabwe. Deze staat bekend als de Ba-Lemba.

Britse wetenschappers deden steekproefsgewijs DNA-onderzoek onder leden van de Lembastam. Hun conclusie luidde: de Lemba-mannen hebben het uitzonderlijke Joodse priesters-gen in hun Y chromosoom, dat via vader-op-zoon-afstamming terugvoert naar de voorvader die drieduizend jaar geleden leefde. Volgens het Oude Testament Aäron, de eerste Priester, in het Hebreeuws: Cohen. Van de Europees-Joodse priesters (de Cohen-kaste) heeft 45 procent het 'Cohen-gen' (priestergen) en 56 procent van de gelijkwaardige groep onder de Sephardim Joden. In de Joodse bevolking in het algemeen komt dit gen slechts bij drie tot vijf procent voor. Onder Lemba mannen komt het gen in 8.8 procent voor - vergelijkbaar met andere Joodse mannelijke bevolkingsgroepen. Onder de mannelijke leden van de Buba-stam van de Lemba is dat 53 procent! Tudor Parfitt, directeur Joodse Studies aan de School of Oriental and African studies in Londen, bestudeerde de Lemba tien jaar lang en schreef een boek: Journey to the Vanished Cury. Hij vond het dorpje genoemd Senna in Hadramawt, een voormalige Joodse kolonie in Jemen.

De meeste stamleden zijn overigens nu christen of moslim, al geloven ze zelf ook sterk in hun Joodse afkomst. De Afrikaanse stam, die zo'n 80.000 mensen telt, onthoudt zich van varkensvlees. Ook slachten de leden dieren op rituele wijze, dragen ze een soort keppeltje en kerven ze op hun grafstenen een davidsster. Ook worden jongens besneden, De Lemba leven ook significant anders dan hun buuren: ze geloven in één God, die ze Nwali noemen. Eén dag per week is een heilige dag die ze in gebed doorbrengen. Ze houden zich aan de strikte spijswetten van het Oude Testament en ze scheiden melk- en vleesspijzen. Ook houden ze vast aan de seksuele reinheids- en omgangswetten van het Oude Testament. Ze begraven hun doden met hun hoofd naar het Noorden, waar ze vandaan komen, wat niet gebruikelijk is in Zimbabwe en Zuid-Afrika. De stam kent verder een erfelijke opvolging van priesters, net als in het Jodendom. De leden hanteren binnen de stam een bepaald religieus taalgebruik.

13. Zuid Amerika. Inca-Joden uit Peru; Mozes

Er zijn nu ook “Joodse Indianen” in Peru gevonden. Het gaat om een groep van 150 Peruaanse Joden, ook wel “Inca-Joden” genoemd. De helft van hen is door de rabbijnen geschikt bevonden om naar Israël te komen. Midden in de emigratie van de Russische Joden in 1990 arriveerden 55 mannen, vrouwen en kinderen in Israël. De ongebruikelijke immigranten waren ... Indianen. Ze werden op het vliegveld Ben Gurion opgewacht door tientallen inwoners van de Joodse nederzetting Elon Moreh op de bezette Westelijke Jordaanoever, waar zij ook Hebreeuws zullen leren. De immigranten-indianen behoren tot de kleine Indiaanse gemeenschap 'Bnei Moshe', **Zonen van Mozes**, in Noord-Peru. Hun uiterlijk is donkerder dan de Westerse Joden. De reden is dat er vermenging heeft plaats gevonden met Inlandse stammen, maar we moeten ook bedenken dat Mozes een Cuschitische vrouw nam, die een andere huidskleur had dan de zonen van Jakob. Num. 12:1. Aäron en Mirjam hebben daarover hevige kritiek geleverd.

Ze geven hun kinderen al jarenlang Hebreeuwse namen en laten hun zonen volgens de Joodse wetten besnijden. Hun wens aan de Joodse Halacha (wetsoverlevering) te voldoen, gaat zover dat zij zonder elektriciteit en waterleiding leven om contacten met goyim (niet-Joden) te voorkomen. Gedurende het acht dagen durende Joodse Pesach (paasfeest eten zij niet, uit vrees bepaald voedsel tot zich te nemen, dat gedurende de Pesachdagen niet is toegestaan. Ongeveer twintig jaar geleden namen de 'Bnei Mosje' - Indianen contact op met de Joodse gemeenschap in Lima en gaven zij de wens te kennen tot het Jodendom over te gaan. Uit deze eerste contacten zijn de eerste Indianen-Joden ontstaan. De groep van 55 mannen, vrouwen en kinderen, moesten beloven naar Israël te zullen emigreren, voordat hun geloofsovergang door het opperrabinaat in Israël officieel werd erkend. Hun eerste cadeau bij aankomst in het Beloofde Land was een keppeltje (Joods hoofddeksel) voor de mannen en jongens.

In begin 2013 werden enkele honderden Peruaanse 'Joden van de Amazone' geen toestemming verleend om naar Israël te emigreren, ondanks dat ze voldoen aan alle vereisten die de Wet op de Terugkeer voorstaat.

Sommige onderzoekers menen dat het land Parvaïm, waar goud vandaan kwam voor de tempel, Peru is; 2 Kron. 3:6. Zie Jonathan Gray: befoures.com

Zuid Amerika

Intensieve aandacht aan het onderwerp vond plaats in de 17e eeuw in Engeland. Het was te wijten aan de geschriften van Manasse Ben Israel, een Amsterdamse rabbijn, die hoorde dat Olivier Cromwell de Joden toestond terug te keren naar Engeland na hun verbanning uit dat land vier eeuwen eerder. Na zijn ontmoetingen met een bijzondere missionaris, de Marraanse Jood (Marranen zijn Joden die werden gedwongen zich te bekeren tot het christendom in Spanje en Portugal), Antonio de Montezinus, raakte hij volledig overtuigd dat de Amerikaanse Indianen enkele van de Tien Verloren Stammen van Israël vormden.

Manasse hoorde een zeer merkwaardig verhaal van Montezinus. In 1642 toen Montezinus diep in de bergachtige wildernis van Ecuador was, kwam hij met vier Indiërs die hem begroette met 'Shema Israël.' Dit is het traditionele geloof van de Israëlieten die beginnen met "Hoor, Israël: De Heer onze God, de Heere is Een!" Hij beweerde dat hij met hen sprak in het Hebreeuws en dat zij weggevoerden waren uit de stam van **Ruben en Levi**.

In 1587 werd een Jezuïet Nicholas Deltsu door de koning van Spanje gestuurd naar Zuid-Amerika om de Indianen te bekeren. In **Argentinië**, vond hij een stam met

Hebreeuwse namen, Abraham, David, Moshe, enzovoort. Toen hij hen gevraagd of zij besneden waren, antwoordde zij: "Ja, net zoals onze voorouders."

Van evenveel belang is de recente vondst van een stam in Argentinië in verband met de Inca's van Peru. Op een stenen tablet stonden 3 geboden gegrift: "Steel niet." "Lieg niet." "Vermoord niet." Geleerden hebben geconcludeerd dat deze geboden komen uit de Tien Geboden van Mozes, maar bestonden al honderden jaren voordat de Spanjaarden arriveerden.

In 1974 werden in hetzelfde gebied ronde stenen gevonden met Hebreeuws Menorah (kandelaar met 7 armen van het oude Israël) op de steen, en aan de zijkant geschreven in het Aramees: Pascha (Pesach). Aramees is een oude taal die oude Israëlieten gebruikten na de Babylonische gevangenschap. Een paar meter verder werd een lange steen in de vorm van een baksteen met een gravure van een boot gevonden (het embleem van **Zebulon** is schepen; Genesis 49:13) met het woord Tzipora; dezelfde naam als de vrouw van Mozes en een van de namen van de Israëlieten. (De naam van het schip?) Betekent dit dat ze hier op de boot aankwamen? Wetenschappers geloven dat het 3000 jaar oud is.

14. Joden in Mexico

In Mexico, in de steden Halapa en Veracruz vindt men 'inboorlingen', die volgens hun afstamming tot de tien stammen behoren, in synagoges bijeenkomen en Israëlitische wetten in acht nemen. Etnologen, die zich met deze zaken bezighielden ca. 1986, stellen steeds weer met verbazing vast, dat bij al deze opnieuw ontdekte Israëlieten duidelijke kentekenen wijzen op hun behoren tot het Joodse volk. De professoren P. Smith (Universiteit van Tel Aviv) en B. Bonne-Tamir (universiteit van Jeruzalem), probeerden aan de inplanting van de tanden vast te stellen, wie tot het volk Israël behoort.

15. Maori's in Nieuw-Zeeland; Efraïm

De Maori's beweren nakomelingen te zijn van de stam van Efraïm, een van de Tien Verloren Stammen. Zij besnijden hun jongetjes, onderhouden de sabbatsrust en eten kosher. Tientallen van de inheemse Polynesische bevolking van Nieuw-Zeeland ontdekken het Jodendom, maken studie van de Kabbala; men vindt zelfs bekeerlingen tot het Jodendom. De Joodse Ambassade neemt met verbazing kennis dat de Maori gemeenschap zó dicht bij het Jodendom staat.

16. Het Huis van Israël in Ghana, Kenia

Sommige groepen geloven dat ze afstammen van een van de Verloren Stammen, maar weet niet welke. Deze omvatten onder andere:

Het Huis van Israël in **Ghana** beweert te zijn een van de Verloren Stammen van Israël.

Er bestaat een relatief kleine gemeenschap, ca 5.000 mensen, in Laikipia, **Kenia**, die afzien van hun christelijk geloof in ruil voor het Jodendom. Deze groep heeft verbindingen met de 'Zwarte Hebreeën' beweging. Zij zijn bezig om te worden geïnstrueerd in het traditionele Jodendom. Sommige van de jongere kinderen van deze gemeenschap zijn verzonden naar de Abayudaya scholen in Oeganda om te worden geïnstrueerd in het Jodendom en andere onderwerpen.

Er zijn ook een aantal tussen de etnische groepen in Kenia die beweren te zijn een van de verloren stammen van Israël

17. Samaritanen; Efraïm en Manasse

Alle Samaritanen, in een of andere vorm, zien zichzelf als afstammelingen van de oorspronkelijke Hebreëën. De Samaritaanse gemeenschap in Israël en de Palestijnse gebieden zijn ongeveer 600 mensen. Deze mensen, die nog steeds leven met hun oude tradities, leven in Nablus, het vroegere Sichem en in de stad Holon. Zij beweren authentieke afstammelingen te zijn van de Israëlitische stammen van Efraïm en Manasse, die niet werden verbannen.

18. 'De verloren Joden' van Palestina. Palestijnen zijn voor 90% Joden

De bewering dat Israël 's Arabische bevolking afstammelingen zijn van Joden is niet nieuw. David Ben-Gurion en Yitzhak Ben Zvi geloofden dat. En er zijn families die vandaag in Ramallah de Mezusoth verbergen in hun huizen. Veel van deze Joden zijn geen oude bewoners, maar afstammelingen van Sefardische Joden die terugkeerden na de verdrijving uit Spanje. Er is ook genetisch bewijs dat Palestijnse Arabieren en Joden aan elkaar verbonden zijn. Tsvi Misinai en anderen hopen dat dit echte of vermeende verwantschap een basis voor verzoening mag zijn in het land Israël.

De Jerusalem Post publiceerde in augustus 2009 onderstaand artikel.

"Wij zijn van hetzelfde ras en bloed, en de samenwerking zal veel voorspoed te brengen in het land", schreef Emir Faisal naar Felix Frankfurter in 1917. Faisal stond bekend om zijn affiniteit met de Zionisten die naar het Heilige Land gingen. In 1919 ondertekende hij een samenwerkingsovereenkomst met Chaim Weizmann, aan wie hij schreef dat hij "zich bewust van de raciale verwantschap en oude banden die bestaan tussen de Arabieren en het Joodse volk." Maar Faisal's proclamaties van verwantschap met de Joden waren meer lippendienst dan een algemene overtuiging, zegt Tsvi Misinai. ...

Na jaren van onderzoek, Misinai zegt dat hij kan verklaren met zekerheid dat bijna 90 procent van alle Palestijnen afstammen van de Joden. "En wat meer is, ongeveer de helft van hen weet het", zegt hij. Niet alleen dat, veel Palestijnen Joodse gewoonten, behouden met inbegrip van rouwrituelen, verlichting of aansteken van kaarsen voor Shabbat en zelfs het dragen van gebedsriemen. Terwijl de gemeenschappelijke mening onder veel Israëli's is dat de groep die noemt zichzelf "Palestijnse" is een bonte verzameling Arabieren uit verschillende delen van het Midden-Oosten die naar het Land van Israël emigreerde naar aanleiding van de werkgelegenheid die door Joden, zegt Misinai 'dat het overgrote meerderheid van de Palestijnen van vandaag afstammelingen zijn van de overblijfselen van de Joodse gezinnen die erin slaagde om te voorkomen dat ze werden gedeporteerd in de afgelopen 2.000 jaar, of teruggestuurd naar hun land nadat ze werden verbannen, waar de Joden in het Heilige Land na de Romeinse vernietiging van de Tempel en na de kruistochten zoveel hongersnood, armoede en oorlog leden in de middeleeuwen. Echter, een ding wat velen niet in staat waren om te voorkomen, was bekering tot de Islam - een gedwongen bekering, dat nooit echt was, maar meer gedaan uit angst dan uit overtuiging. Misinai maakte het zijn missie om het woord te verspreiden onder de Palestijnen, dat hen de kans geeft om hun verloren erfgoed te verkrijgen. En niet alleen laten kennismaken met hun wortels, maar volgens Misinai, is de reïntegratie van wat hij noemt de

"afstammelingen van Israël" met het Joodse volk de beste - misschien wel de enige - manier om de schijnbaar eindeloze Midden-Oosten crisis op te lossen. ...

"Er zijn grote clans in het hele land, in de Hebron Heuvels, in Samaria en onder de *Negev Bedoeïen*, die weten van hun erfgoed en hebben zelfs stambomen waar hun wortels gedocumenteerd zijn. Dicht bij 9 van de 10 Palestijnen in het Land van Israël - Israël met Judea, Samaria en Gaza - hebben Joodse wortels. In feite, zegt hij, het percentage in de Gazastrook is iets hoger dan 90 procent.

De eerste President Israël, Itzhak Ben-Zvi, en de eerste premier, David Ben-Gurion schreven verschillende Boeken en artikelen hierover. ... Bedul, Petra

Aan het begin van de 20e eeuw, woonde de **bedoeïenenstam** van "Bedul", in de grotten van Petra, Jordanië. Onder de kolonisten die zich daar vestigden was de historicus, ontdekkingsreiziger en de tweede president van Israël, Yitzhak Ben-Zvi. Ben Zvi ontdekte sporen van oude Hebreeuwse gewoonten in de levensstijl van sommige Palestijnse dorpingen en Bedoeïenstammen. Hij speculeerde dat de bewoners aan beide zijden van de rivier de Jordaan afstammelingen zijn van de oorspronkelijke Hebreeuwse bevolking, die nooit het gebied verlaten hebben, ondanks de vele ballingen. Hoewel zij zich 100 jaar geleden presenteerden aan de Britse historici als de 'zonen van Israël', de Bedul van vandaag ontkennen hun Hebreeuwse oorsprong en beweren dat zij afstammelingen zijn van de Nabatenen die Petra gebouwd hebben.

Veel van de gezinnen in kwestie weten dat ze van Joodse afkomst, en zij trouwen onder elkaar. ... En het bewijs voor de Joodse afkomst van de Palestijnen is overtuigend - zeer overtuigend, wanneer alle informatie in aanmerking wordt genomen. Ten eerste zijn er de namen - niet alleen de naam, maar ook familienamen. "Veel dorpen hier hebben namen die niet Arabisch zijn, en zeer zelden voorkomen in andere Arabische landen. Onder deze namen zijn Kafr Yasif, Kafr Kana, Kafr Yatta, Kafr Manda, Kafr Samia, en vele anderen," zegt Misinai. Inderdaad, Ben-Zvi in zijn boek (1932) *De Volkeren van ons land* schreef, dat ten westen van de Jordaan, 277 dorpen en gehuchten - bijna twee-derde! - namen hadden die gelijk waren aan of hetzelfde als de Joodse nederzettingen op de zelfde plaatsen tijdens de Tweede Tempel periode.

... Misinai doel is, om de *"twee koninkrijken van Israël te verenigen"* zoals beschreven door de profeet Ezechiël. De Joden in ballingschap gingen op in het bezit van hun cultuur, geloof en religie, terwijl degenen die achter bleven zolang als ze konden in het Land van Israël bleven. Beide liefdes - de liefde van de Tora en liefde voor het land - zijn afkomstig van dezelfde principes. Het is tijd om de historische aangerichte schade door onze vijanden, de Romeinen te herstellen en onze mensen te herenigen."

19. Opzienbarende ontdekking: Druzen vormden de stam van Zebulon

Bij de verdeling van het land van Israël tussen de zeven stammen die nog niet voorzien waren, was het derde lot voor Zebulon. De stam grondgebied begon met Sarid (Jozua 19:10), waarschijnlijk Tel Shadud, zo'n vijf mijl ten zuidwesten van Nazareth. Zebulons grenzen zijn niet duidelijk. Van de negentien eigennamen dat het boek Jozua geeft om zijn gebied af te bakenen, kan alleen Bethlehem (Beit Lahm, zeven mijl ten noordwesten van Nazareth) met zekerheid geïdentificeerd worden. De archeologische heuvel Tel Hanaton wordt in verband gebracht met de stad Hanaton vermeld als de grens met Aser. De historicus Josephus wijst naar het land van Zebulon

naar de buurt Karmel tot de zee, in het oosten het meer van Genesareth en het noordwesten naar het landgebied van Aser, naar het zuidoosten tot het land van Issaschar. Het omvatte een deel van de vlakte van Jizreël en de grote weg van de zee naar het meer. Op het grondgebied van Zebulon, heeft Jezus gewoond en gepreekt. Israëlische Knesset lid Ayoob Kara heeft gespeculeerd *dat de Druzen afstammelingen zijn van een van de Verloren Stammen van Israël, waarschijnlijk Zevulun.*

Kara verklaart dat de Druzen veel dezelfde overtuigingen delen met de Joden, en dat hij *genetisch bewijs* bezit om te bewijzen dat de Druzen afstammelingen zijn van Joden. Zie A Lev, David (25 oktober 2010). "MK Kara: Druzen zijn afstammelingen van Joden." Israel National News. Arutz Sheva. Ontvangen 13 april 2011.

Zijn de Druzen verloren Joden? 24 januari 2011

In een video op Internet wordt het volgende over de Druzen verteld:

Een van de meest mysterieuze groepen in het Midden-Oosten is de Druzen. Om te beginnen, zullen ze niet trouwen met niet-Druzen. Daarnaast accepteren ze geen bekeerlingen. Om het af te houden, is de leer van hun religie geheim.

Enkele fragmenten van de informatie hebben gekregen over hen te weten. Hun profeten zijn allemaal afkomstig uit het Jodendom. Mozes, Yehuda en Jethro zijn allemaal Druzen profeten en degenen Jewih. De nadruk valt op Zevulun, een van de zonen van Jakob. Dit leidt sommige mensen om te geloven dat Druzen een van de verloren stammen zijn.

Er is niet veel meer over van alle resterende Joodse naleving onder de Druzen, afgezien van een rode ster van David, dat is een van hun religieuze symbolen. In plaats van het geheime verlangen naar Sion, hebben Druzen als centrale leerstuk van hun geloof het idee van loyaliteit aan de staat waarin zij wonen. De Druzen in Syrië zijn loyaal aan Syrië, en de Israëlische Druzen trouw aan Israël.

De Druzen zijn verdraagzaam aan het christendom en de islam als politieke vereisten. Er zijn momenten in hun geschiedenis dat zij zijn gemarteld voor hun geloof.

Zijn de Druzen een van de verloren stammen? DNA zou wel leveren overtuigend bewijs voor de "verloren stammen" hypothese. Houden een aantal joodse tradities die de rest van de wereld niet weet geheim houden? (Wellicht om niet vervolgd te worden!) De terugkeer van de Druzen tot het Jodendom zou een geweldig scenario zijn; is het niet

'De Druzen' door dr. Naim Aridi geplaatst op Internetsite

... De Druzen gemeenschap in Israël is officieel erkend als een aparte religieuze entiteit met haar eigen gerechten (met bevoegdheid ter zake van persoonlijke status - huwelijk, echtscheiding, onderhoud en adoptie) en spiritueel leiderschap. Hun cultuur is Arabisch en hun taal Arabisch, maar ze kozen tegen het Arabische nationalisme in 1948 en hebben sindsdien gediend (eerst als vrijwilliger, later in het ontwerp-systeem) in de Israel Defense Forces en de grenspolitie.

Wereldwijd zijn er waarschijnlijk ongeveer een miljoen Druzen wonen voornamelijk in Syrië en Libanon, met 104.000 in Israël, waarvan ongeveer 18.000 in de Golan (dat onder Israelisch bestuur kwam in 1967) en enkele duizenden mensen die naar Europa en Noord-en Zuid-Amerika emigreerden.

De Druzengemeenschap in Israël heeft een speciale status onder het land van de minderheidsgroepen, en leden van de gemeenschap hebben hoge posities in de politieke, publieke en militaire sferen bereikt.

Sabalan was een Druzen profeet, verondersteld om ofwel Zebulon, de zesde zoon van de aartsvader Jakob, of een van de gezanten die de Druzen godsdienst gepropageerd in de elfde eeuw. Sabalan's tombe bevindt zich boven de Druzen dorp Hurfeish (zie Druzen steden en dorpen). Het is de plaats van een jaarlijkse feestelijke bedevaart en is het hele jaar door bezocht door mensen die een gelofte te doen / te vervullen hebben.

De Druzen religie heeft zijn wortels in Ismailism, een religieus-filosofische beweging die de Fatimiden kalifaat in opgericht Egypte in de tiende eeuw. Tijdens het bewind van al-Hakim (996 - 1021) ontstond de *Druzen credo*, gemengd met islamitische monotheïsme met de Griekse filosofie en hindoeïstische invloeden.

De eerste Druzen vestigden in wat nu Zuid- Libanon en Noord-Israël. Tegen de tijd van de Ottomaanse verovering van Syrië (1516), leefden er ook Druzen in het gebergte in de buurt van Aleppo. Sultan Selim I herkende Fakhr al-Din als Emir van de Druzen, met de lokale overheid.

Een van de belangrijkste Druzen bijeenkomstplaatsen is het graf van Nebi Shu'eib - de profeet Jethro - op de Hoorns van Hittin, met uitzicht op het Meer van Galilea. Enz, enz.

Hoofdstuk 3

Theorieën die thans in onderzoek zijn.

1. Theorieën over de Scythen / de Kimbren

Verschillende theorieën beweren dat de Scythen en / of Cimmeriërs geheel of gedeeltelijk de Verloren Stammen van Israël kunnen zijn. De theorieën zijn over het algemeen gebaseerd op de overtuiging dat de Noordelijke Koninkrijk van Israël, die waren gedeporteerd door de Assyriërs, bekend werden in de geschiedenis als de Scythen en / of Cimmeriërs. Verschillende standpunten bestaan over de vraag welke tegenwoordige naties deze mensen uitmaken.

De zogenoemde Behistuninscriptie wordt vaak aangehaald als een schakel tussen de gedeporteerde Israëlieten, de Cimmeriërs en de Scythen (Saka). Op deze zwarte obelisk knielt koning Jehu, de zoon van Omri, - of zijn ambassadeur - aan de voeten van Salmanasser III. George Rawlinson schrijft:

We hebben een redelijke reden om de Gimirri, of Cimmeriërs, die voor het eerst verscheen op de grenzen van Assyrië en Media in de zevende eeuw voor Christus, én de Sacae van de Behistun Rots, bijna twee eeuwen later, als identiek te beschouwen met de Beth-Khumree van Samaria, of een van de Tien Stammen van het Huis van Israël.

2. Joden en Joodse gebruiken in Japan

Sommige schrijvers hebben gespeculeerd dat de Japanese volk zelf rechtstreekse afstammelingen kunnen zijn van een deel van de Tien Verloren Stammen. Een artikel dat op grote schaal is verspreid en gepubliceerd, getiteld: "Mysterie van de Tien Verloren Stammen: Japan" door Arimasa Kubo (een Japanse schrijver die in Japan de Hebreeuwse Bijbel bestudeerde), beschrijft de conclusie dat veel traditionele gewoonten en ceremonies in Japan zeer vergelijkbaar zijn met die van het oude Israël en dat misschien deze rituelen kwamen uit de religie en gewoonten van de Joden en de Tien Verloren Stammen van Israël, die gebracht zouden kunnen zijn naar het oude Japan.

Joseph Eidelberg's "The Bijbels Hebreeuws Oorsprong van de Japanese volk" beschrijft een soortgelijke zaak. Later in zijn leven, begon Joseph Eidelberg met het analyseren van oude tradities, religieuze plechtigheden, historische namen, haiku gedichten, Kana geschriften en Japanse volksliedjes, en ontdekte duizenden woorden met een soortgelijke uitspraak, geluiden en vertalingen tussen Hebreeuws en Japans.

Veel van de traditionele ceremonies in Japan lijken erop te wijzen dat er van de Verloren Stammen van Israël kwamen in het oude Japan. "Ontohsai" feest illustreert het verhaal van Isaac in hoofdstuk 22 van Genesis. Veel mensen roepen dan *de God van Morya* aan. Op het feest wordt een jongen vastgebonden met een touw aan een houten pijler, en geplaatst op een bamboe tapijt. Als een Shinto priester tot hem komt om de slachting voor te bereiden, met een mes, dan snijdt hij in een deel van de bovenkant van de houten pijler, maar dan komt er een boodschapper (een andere priester), en de jongen wordt vrijgelaten.

Er is veel overeenkomst met het Pascha feest op de berg Gerizim in Samaria. Men kent ook het verschil tussen koosher offeren en eten. De mensen noemen dit "feest voor Misakuchi-god". Feest voor (of van) de God van Izak.

Er zijn een groot aantal overeenkomsten te noemen uit de gebruiken van de Joden rondom de Thora. Zelfs op het voorhoofd van de priester legt hij een zwarte kleine doos een zogenaamde "Tokin", die gebonden is aan zijn hoofd met een zwart koord. Dergelijk gebruik van de gebedsriemen is onder geen ander volk bekend dan bij de Joden. Bovendien is er een frappante overeenkomst tussen de Hebreeuwse lettertekens en een oud soort Hebreeuws in Japan.

Niet minder opzienbarend is de overeenkomst in maten en indelingen tussen de oude tabernakel en een 'Joods heiligdom' in Japan. Zelfs is een ark nagemaakt die dezelfde vorm heeft als in het oude Israël.

Deze ontdekkingen zijn geschiedenis aan het maken, het geven geloofwaardige nieuwe informatie over de betekenis van de vele onbekende Japanse woorden, getallen, liederen en culturele tradities.

Een voorzichtige conclusie uit een en ander is, dat een groep uit een of meerdere van de 10 Verloren Stammen in Japan terechtgekomen is onder een heidense bevolking. De Israëlieten namen hun taal langzamerhand over en de Japanners namen voor een deel hun Joodse godsdienst over.

Onderstaande boeken geven veel informatie over de merkwaardige gelijkheid tussen oude Israëlietische wetgeving en de oude 'Japanse' godsdienst.

* *The Biblical Hebrew Origin of the Japanese People*, door Joseph Eidelberg; Engels en Hebreeuws.

* *In the Footsteps of the Lost Ten Tribes*, door Avigdor Shachan; Engels en Hebreeuws.

* *The Tribes of Israel - The Lost and the Dispersed*, written by Rabbi Eliyahu Avichail; Engels en Hebreeuws.

* "*Nihon-Yudaya, Huuin no Kodaishi*" door Rabbi Marvin Tokayer (Japans).

3. Zijn de Ieren en Kelten van Joodse afkomst?

Er is een theorie dat de Ierse, of dat Insular Kelten als geheel, stammen af van de Tien Verloren Stammen. De voorstanders van deze theorie wijzen op verschillende parallellen tussen de Ierse en de oude Hebreeuwse cultuur. Zo wijzen zij erop dat de harp, het symbool van Ierland, ook een rol speelt in de Joodse geschiedenis, zoals dit muziekinstrument van koning David. Sommigen beweren dat de stam van Dan over zee reisden naar Ierland en koloniseerde het, (al zó vroeg, namelijk in de periode van de Richters) onder de naam Tuatha Dé Danan. De stam van Dan was een van de talrijkste in Israël, maar bewoonden een te klein gebied: een klein deel aan de zee kust en één stad in het Noorden van Israël.

4. Enkele Joden onder de eerste bewoners van Amerika

Verscheidene ontdekkingsreizigers, vooral tijdens de 17de en 18de eeuw, beweerden bewijs te hebben verzameld dat sommige van de Oorspronkelijke Amerikaanse stammen zouden afstammen van de Tien Verloren Stammen. Verschillende recente boeken en artikelen zijn gericht op deze theorieën.

Het geloof dat sommige Indianen een verloren stam van Israël waren gaat eeuwen terug en omvat individuen zoals de voorzitter van het Continental Congress, Elias Boudinot [1782] en Mordechai Noach, de meest invloedrijke Jood in de Verenigde Staten in het begin van de 19e Eeuw.

In een van de religieuze teksten in Het Boek van de Mormonen, de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen wordt concludeert dat de vroege bewoners van Amerika afstammelingen zijn van de stam van Jozef, en met name via Manasse. Wij kunnen hierbij bedenken dat er diverse soorten huidskleur ontstonden onder de zonen van Jakob door huwelijken met Semitische vrouwen en bij Jozefs nakomelingen door zijn huwelijk met een Egyptische vrouw Asenath (Genesis 41:45-52). Sommige bronnen, zoals Howshua Amariel en diverse onderzoekers beweren dat er volgens DNA-bewijs, taalkundig onderzoek en ander onderzoek banden liggen tussen de Cherokee Natie en het Joodse volk.

5. Diverse andere bevolkingsgroepen

Er zijn een groot aantal verstrooide Joden onder andere volken terechtgekomen, maar werden met die volken geassimileerd en door huwelijk en dergelijke verloren zij hun Joodse nationaliteit, godsdienst en gewoonten. Zonder twijfel hebben zij allen bepaalde oude Hebreeuwse gewoonten maar die zaken geven nog geen geloofwaardigheid om hen als Joods te erkennen. Van onderstaande bevolkingsgroepen lopen onderzoeken in hoever zij verwant kunnen zijn aan de Verloren Tien Stammen; of wat zij van Joden in oude tijden hebben overgenomen.

Mohammedaanse Berbers van West-Afrika,

Grotbewoners in het Atlas gebergte ten zuiden van Tripolitanië en Tunesië. Nauw verwant aan de Joden van de Sahara, geloven ze dat hun voorouders als gevangenen werden verjaagd uit Judea door Titus na 70 AD. Ze sneden kleine papieren boten die hun synagogen sieren wanneer zij bidden: *‘moge er snel een boot komen en ons voeren naar Jeruzalem’*.

HOOFDSTUK 5

STATISTIEKEN

Immigratie naar Israël

In het Hebreeuws wordt immigratie naar Israël genoemd: עלייה *Aliya*, opgaan, stijgen. Het verwijst naar Joods immigratie naar het Land van Israël en sinds 1948, naar de Staat van Israël). De tegenovergestelde actie, Joods emigratie vanuit Israël, wordt genoemd: *Yerida*, ‘afdaling’.

Godsdienstig, ideologisch en cultureel concept

Aliyah is vastgelegd in Israël in de Wet van Terugkeer, welke een Jood het wettelijk recht verleend en hulp aan bijgestane immigratie in Israël, evenals automatisch Israëliësch burgerschap. Een Jood die maakt *aliyah* wordt genoemd *oleh* of *olah*. Het meervoud voor allebei is *olim*. Vele Godsdienstige Joden doen *aliyah* als terugkeer naar Beloofde land, en beschouwen het als vervulling van Gods belofte aan de nakomelingen van de Hebreeuwen Abraham, Isaac, en Jacob. *Aliyah* wordt opgevat als bevel in sommige Joodse wetten. Zionisten gebruiken de term *aliyah* (meervoud *aliyot*). Het omvat zowel vrijwillige immigratie voor ideologische, emotionele, of praktische redenen enerzijds, als massavlucht van vervolgte bevolking van Joden. De overgrote meerderheid van Israëliëse Joden vindt vandaag de recente wortels van hun familie in het buitenland.

Pre-Zionist aliyah (1200-1882)

Het aantal Joden die aan het Land van Israël van Joodse Diaspora terugkeren nam beduidend toe tussen de dertiende en de 19de eeuw, hoofdzakelijk wegens een algemene daling in de status van Joden in heel Europa en vermeerdering van godsdienstige vervolging. De uitwijzing van Joden van Engeland (1290), Frankrijk (1391), Oostenrijk (1421) en Spanje (1492) gezien door velen als teken van het naderend tijdperk van de Messias.

Eerste Zionistische Aliyah (1882-1903)

Tussen 1882 en 1903, immigrerden ongeveer 35.000 Joden naar Palestina, toen een provincie van Ottomaanse Imperium. De meerderheid kwam uit het Russisch Imperium met een kleiner aantal dat aankomt van Jemen. Vele landbouwgemeenschappen werden opgericht. Onder de steden dat deze gevestigde individuen zijn: Petah Tikva (reeds in 1878), Rishon LeZion, Rosh Pina, en Zikhron Ya'akov. In 1882 vestigden Jemeniten Joden zich als een voorstad van Jeruzalem: het Jemeniten Dorp Silwan in het zuidoosten van de muren van de Oude Stad.

Tweede Aliyah (1904-1914)

Tussen 1904 en 1914, immigrerden 40.000 Joden hoofdzakelijk van Rusland vanwege pogroms en uitbarstingen van anti-semitisme in dat land. Deze groep met socialistisch idealen, richtten de eerste kibbutz Degania op, in 1909. De nationale taal Hebreeuws begon te herleven; kranten en literatuur werden weer in het Hebreeuws geschreven. De eerste Wereldoorlog beëindigde effectief de periode van Tweede Aliyah.

Derde Aliyah (1919-1923)

Tussen 1919 en 1923 kwamen 40.000 Joden, hoofdzakelijk van Russisch Imperium aan na de Wereldoorlog I. De tijd van de Britse verovering van Palestina; de totstandbrenging van het Mandaat, en de Verklaring van Balfour. Veel van deze waren pioniers, worden bekend die als *halutzim*, opgeleid in de landbouw en geschikt om economieën te vestigen en zichzelf te onderhouden. Ondanks immigratiequota's die door het Britse beleid worden gevestigd, bereikte de bevolking van Joden 90.000 tegen eind van deze periode.

Vierde Aliyah (1924-1929)

Tussen 1924 en 1929, kwamen 82.000 Joden binnen, velen als resultaat van anti-semitisme in Polen en Hongarije. Joden uit. Deze groep bevatte vele middenklasse-families die zich in de groeiende steden vestigden en die kleine ondernemingen en de lichte industrieën vestigen. Van deze verliet ongeveer 23.000 het land.

Vijfde Aliyah (1929-1939)

Tussen 1929 en 1939, met de stijging van Nazisme in Duitsland, kwam een nieuwe golf van 250.000 immigranten, de meerderheid van deze 174.000 kwamen tussen 1933-1936 aan. Daarna maakten de stijgende beperkingen op immigratie door de Britten de immigratie moeilijk.

Tezelfdertijd groeiden de spanningen tussen Arabieren en Joden tijdens deze periode, die tot een reeks Arabische rellen tegen de Joden leiden in 1929, dat veel doden naliert en resulteerde in de ontvolking van de Joodse gemeenschap te Hebron. Dit werd gevolgd door meer geweld tijdens „Grote Opstand” van 1936-1939. In antwoord op de steeds grotere spanning tussen de Arabische en Joodse gemeenschappen gaven de Britten het *Witboek van 1939* uit, wat Joodse immigratie tot 75.000 mensen in vijf jaar beperkte. De tragische Holocaust in Europa begon.

Onwettige Aliyah (1933-1948)

De Britse overheid beperkte Joodse immigratie naar Palestina met quota's, (een verminderd aantal) en na de machtstijging van het Nazisme binnen Duitsland, werd immigratie naar Palestina onwettig. Ondanks Britse inspanningen om de immigratie onwettig te beschouwen, tijdens de 14 jaar van zijn Mandaat, immigreerden 110.000 Joden naar Palestina. Door de Holocaust met zijn 6 miljoen Joodse slachtoffers probeerden vele Joden naar Palestina te reizen, ondanks het Britse Mandaat.

Immigratie vanaf 1948-1950

Een belangrijke golf van immigratie van meer dan een half miljoen Joden ging naar Israël tussen 1948 en 1950. Velen vluchten wegens vernieuwde vervolging in Oost-Europa, en meer en meer vijandige Arabische landen.

Deze periode van immigratie wordt vaak genoemd *kibbutz galuyot* (letterlijk, verzameling van verstrooiden), wegens het grote aantal van Joods diaspora gemeenschappen die aliyah maakten. Nochtans, *kibbutz galuyot* kan ook naar aliyah in het algemeen verwijzen.

De Joden van het Middenoosten

Door de actie *Het Vliegend Tapijt* (1949-1950), werd de volledige gemeenschap van de Jemeniten Joden (ongeveer 49.000) geëmigreerd naar Israël. De meesten van hen hadden nooit een vliegtuig voordien gezien, maar zij geloofden in Bijbelse profetie

volgens Jesaja 40:31, dat God beloofd had om de kinderen van Israël naar Sion te brengen op „vleugels”.

In drie en een half jaar, was de Joodse bevolking van Israël verdubbeld, tot bijna 700.000 immigranten. De reusachtige aantallen Joodse vluchtelingen werden tijdelijk verzameld in „tentsteden” *Ma'abarot*. Hun bevolking werd geleidelijk aan geabsorbeerd in de Israëlische maatschappij. *Ma'abarot* bestond tot 1958.

Vele Israëlische immigranten waren Sephardi en Joden van Mizrahi, dat zijn Joden uit het (Midden)Oosten. In veel van deze gevallen waren zij vervolgd en soms gedwongen om hun huizen te verlaten. 114.000 de Joden kwamen uit Irak in 1951.

Meer dan 30.000 Iraanse Joden immigrerden in Israël na de Islamitische Revolutie, 1979. De meeste Iraanse Joden echter, emigreerden naar de Verenigde Staten.

Ethiopische Aliyah

De massieve luchtbrug die bekend staat als *Operatie Mozes* bracht Ethiopische Joden naar Israël op 18 november 1985 en werd beëindigd 5 januari. Tijdens die zes weken, werden zowat 6.500-8.000 Ethiopische Joden gevlogen van Soedan naar Israël. Naar schatting stierven 2.000-4.000 Joden onderweg in Soedan of in Soedanese vluchtelingkampen.

In 1991 vond Operatie Salom plaats om de *Bèta Israël Joden* van Ethiopië te redden. In één dag, 24 mei, zijn 34 vliegtuigen geland vanuit Addis Ababa en brachten 14.325 Joden van Ethiopië naar Israël. Vanaf toen, zijn veel Ethiopische Joden naar Israël geïmmigreerd, zodat het aantal Ethiopisch-Israëliërs vandaag meer dan 100.000 is.

Aliyah van de Sovjet-Unie en de post-Sovjetstaten

Een massa emigratie was politiek ongewenst voor het Sovjetregime. De enige aanvaardbare grond was familiereünie en een formeel verzoek van een verwant in het buitenland werd vereist voordat de verwerking kon beginnen. Vaak, was het resultaat een formele weigering. De aanvraag ging samen met grote risico's en verlies van banen.

In het spoor van Israëls overwinning in de Zesdaagse Oorlog in 1967, brak de USSR de diplomatieke relaties met de Joodse staat af. Anti-Zionisten propaganda maakte het Joodse culturele en godsdienstige leven in de Sovjet-Unie praktisch onmogelijk, eind jaren 1960. In de jaren 1960-1970, liet de USSR slechts 4.000 mensen emigreren. In het volgende decennium, nam het aantal tot 250.000 toe. Veel van hen die toegestaan werden om naar Israël te gaan kozen andere bestemmingen, in het bijzonder de Verenigde Staten. In 1989 werd volgens een verslag 71.000 Sovjet-Joden uittocht van de USSR verleend, van wie slechts 12.117 aan Israël emigreerden. Na de ontbinding van de USSR, zijn meer dan één miljoen Sovjet-Joden naar Israël geïmmigreerd.

Argentijnse Aliyah

In 1999-2002 veroorzaakte de Argentijnse politieke en economische crisis dat een groot deel van de 200.000 Joden naar Israël emigreerden. Meer dan 10.000 Joden van Argentinië zijn geïmmigreerd naar Israël sinds 2000. De crisis in Argentinië beïnvloedde ook zijn naburig land Uruguay, van wie meer dan 500 Joden aliyah maakten tijdens de zelfde periode.

Franse Aliyah

Vanaf 2001 tot 2005, maakten 11.148 Joden Aliyah van Frankrijk. Met het begin van *Tweede Intifada* in Israël, zijn de antisemitische incidenten in Frankrijk toegenomen.

Noordamerikaanse Aliyah

Er zijn ongeveer 110.000 Noord-Amerikaanse immigranten in Israël. Er is een regelmatige stroom van *olim* geweest uit Noord-Amerika sinds de aanvang van Israël in 1948. Behoorlijke aantallen kwamen na aan Zesdaagse Oorlog 1967. Opnieuw kwamen veel immigranten na de Intifada in 2005, met een totaal van 3.052 - het hoogste aantal sinds 1983. Evenals West-Europese olim, trekken Noord-Amerikanen naar Israël, meer voor godsdienstige, ideologische en politieke doeleinden, dan om financiële redenen.

Recente tendensen

Sinds het midden van de jaren '90, is er een regelmatige stroom van geweest Zuid-Afrikaans Joden, Amerikaanse Joden, en Franse Joden wie of aliyah, of gekocht bezit hebben gemaakt binnen Israël voor potentiële toekomstige immigratie. Vele Franse Joden hebben huizen gekocht binnen Israël vanwege toenemend anti-Semitisme in Frankrijk de laatste jaren.

Begin 2007 *Haaretz* rapporteerde dat: „Slechts 19.264 mensen immigreerden naar Israël in 2006. Het is het laagste aantal immigranten dat sinds 1988 wordt geregistreerd ”.

Op 20 April 2007 rapporteerde het Israëlisch dagblad *Yedioth Ahronoth* dat 14.400 immigranten in 2007 worden verwacht terwijl 20.000 overwegen het land te verlaten. De rapporten geven ook weer dat: „... ongeveer een kwart van de Israëlische bevolking overwoog emigratie” waarvan „bijna de helft jonge mensen denken om het land te verlaten.” Er leven in 2010 al circa 750.000 Israëliërs buiten Israël. De regering moedigt deze mensen aan om terug te keren naar het land. O.a. met belastingvoordeel wordt de terugkeer gestimuleerd.

Na het beëindigen van de Gaza-oorlog december 2008 – januari 2009 nam de immigratie weer licht toe. Bovendien werden tienduizenden verzoeken ingediend bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken in de afgelopen twee jaar door bewoners van de Derde Wereld landen om te emigreren naar Israël, die allen beweren dat ze behoren bij de '10 verloren stammen'. Echter, het Ministerie van Binnenlandse Zaken is minder enthousiast over deze zaak en hebben onlangs strenge regels uitgevaardigd voor mensen die zich bekeerden in het buitenland tot het Jodendom en zó proberen te emigreren naar Israël als Joden. Bronnen binnen het Ministerie hebben erop gewezen dat meer dan de helft, ongeveer 54% van de mensen die naar Israël willen emigreren in het kader van de Wet op de Terugkeer, niet echt Joods waren.

Volgens schattingen zijn er miljoenen mensen in landen over de hele wereld - waaronder Nigeria, Zuid-Afrika, Uganda, Ethiopië, India, China, Rusland, Peru, Portugal, Brazilië en Spanje, die beweren dat zij van Joodse afkomst zijn.

Statistieken

Het aantal immigranten naar Israël tijdens de periode van 1919-2006 wordt gegeven in de hieronder staande lijst met vermelding van het land van geboorte. Voor het jaar 2006, wordt het laatste land van woonplaats ook gegeven.

Gebied	2006 LCR	2006	2005	2000- 04	1990- 99	1980- 89	1972- 79	1961- 71	1952- 60	1948- 51	1919- 1948	TOTAAL
TOTAAL GENERAAL	19,269	19,269	21,180	60,647	956,319	153,833	267,580	427,828	297,138	687,624	482,857	3,374,275
Azië	1,777	1,261	2,239	8,048	61,305	14,433	19,456	56,208	37,119	237,704	40,895	478,668
Iran	74	90	146	449	0	8,487	9,550	19,502	15,699	21,910		75,833
Afghanistan	0	0	2	0	0	57	132	516	1,106	2,303		4,116
India	304	308	61	211	1,717	1,539	3,497	13,110	5,380	2,176		27,999
Turkije	67	70	61	131	1,095	2,088	3,118	14,073	6,871	34,547		62,054
Israël	0	192	105	69	954	288	507	1,021	868	411		4,415
Libanon	0	7	8	4	0	179	564	2,208	846	235		4,051
Syrië	0	0	4	16	0	995	842	3,121	1,870	2,678		9,526
China	10	14	4	16	192	78	43	96	217	504		1,164
Irak	11	11	12	50	0	111	939	3,509	2,989	123,371		130,992
Yemen	9	10	4	3	0	17	51	1,066	1,170	48,315		50,636
Andere	14	26	18	29	7,362	594	213	349	103	1,254		9,948
De USSR	1,287	533	1,814	7,069	49,524							58,940
Afrika	3,801	4,508	4,518	2,912	48,558	28,664	19,273	164,885	143,485	93,282	4,041	514,126
Ethiopië	3,595	3,595	3,573	2,213	39,651	16,965	306	98	59	10		66,470
Zuid-Afrika	114	139	135	202	2,918	3,575	5,604	3,783	774	666		17,796
Libië	0	3	3	6	0	66	219	2,466	2,079	30,972		35,814
Egypte de Soedan	0	19	17	15	176	352	535	2,963	17,521	16,024		37,622
Marokko	53	233	284	205	2,623	3,809	7,780	130,507	95,945	28,263		269,649
Algerije	0	275	280	131	1,317	1,830	2,137	12,857	3,433	3,810		26,070
Tunesië	32	236	218	125	1,251	1,942	2,148	11,566	23,569	13,293		54,348

Andere	6	8	8	15	888	125	544	645	105	244	2,582	
Europa	9,872	10,063	10,736	46,516	812,079	70,898	183,419	162,070	106,305	332,802	377,381	2,112,269
Oostenrijk	12	12	24	23	317	356	595	1,021	610	2,632	5,590	
Italië	42	37	35	40	595	510	713	940	414	1,305	4,589	
Noords	36	34	35	41	1,071	1,178	903	886	131	85	4,364	
Bulgarije	22	19	38	199	3,673	180	118	794	1,680	37,260	43,961	
België	91	78	70	102	891	788	847	1,112	394	291	4,573	
De USSR (de EU)	6,185	7,069	7,763	43,801	772,239	29,754	137,134	29,376	13,743	8,163	1,049,042	
Duitsland	112	87	112	177	2,150	1,759	2,080	3,175	1,386	8,210	19,136	
Nederland	50	45	36	30	926	1,239	1,170	1,470	646	1,077	6,639	
Hongarije	63	63	108	180	2,150	1,005	1,100	2,601	9,819	14,324	31,350	
Joegoslavië	25	26	7	98	1,894	140	126	322	320	7,661	10,594	
Griekenland	3	8	7	6	121	147	326	514	676	2,131	3,936	
het UK	594	506	341	318	4,851	7,098	6,171	6,461	1,448	1,907	29,101	
Spanje	33	20	23	16	242	321	327	406	169	80	1,604	
Polen	36	90	94	169	2,765	2,807	6,218	14,706	39,618	106,414	172,881	
Tsjecho-Slowakije	16	26	15	61	479	462	888	2,754	783	18,788	24,256	
Frankrijk	2,411	1,781	1,836	842	10,443	7,538	5,399	8,050	1,662	3,050	40,601	
Roemenië	50	76	107	330	5,722	14,607	18,418	86,184	32,462	117,950	275,856	
Zwitserland	85	69	52	71	904	706	634	886	253	131	3,706	
Andere	6	17	33	12	646	303	252	412	91	1,343	3,109	
Amerika	3,813	3,437	3,687	21,718	33,367	39,369	45,040	42,400	6,922	3,822	7,754	211,329
Australia/NZL	66	44	53	68	1,017	959	1,275	833	120	119	4,488	
Uruguay	73	76	107	105	724	2,014	2,199	1,844	425	66	7,560	
Cen Am	91	120	77	102	125	8	104	129	43	17	725	
Argentinië	293	299	413	9,917	8,886	10,582	13,158	11,701	2,888	904	59,041	
De V.S.	2,159	1,809	1,706	1,098	15,480	18,904	20,963	18,671	1,553	1,711	81,895	
Brazilië	232	226	278	225	1,937	1,763	1,763	2,601	763	304	9,860	
Venezuela	134	98	84	62	319	180	245	297	0	0	1,285	
Mexico	72	76	56	70	916	993	861	736	168	48	3,924	
Paraguay	4	3	6	7	21	62	73	210	42	0	424	

Chili	61	56	77	85	521	1,040	1,180	1,790	401	48		5,198
Colombia	142	179	154	54	545	475	552	415	0	0		2,374
Canada	228	210	214	163	1,717	1,867	2,178	2,169	276	236		9,030
Andere	258	241	462	94	1,159	522	500	1,125	91	327		4,521
Onbekend	6	0	3	4	419	469	394	911	3,307	20,014	52,786	78,307